ŞTEFAN G. THEODORU

LA LUMINĂ

V E R S U R I

Volumul III

NEW YORK - BUCUREŞTI 1993

ŞTEFAN G. THEODORU

LA LUMINĂ

ISBN 973 - 562 - 013 - 8

Ştefan G. Theodoru

Dlui George Bălaşa
Omagiu
Ştefan G. Theodoru
19 Sept 1993 New York.

LA LUMINĂ

VERSURI

Volumul III

EDITURA AUTORULUI
28-18 29th St. L.I.C., N.Y.11102, USA

© COPYRIGHT 1993
Ştefan G. Theodoru

ILUSTRAŢIA
Nina B. Theodoru

CUVÂNT DE LĂMURIRE

Poemele acestui volum au fost scrise decenii în urmă. O viaţă de om dar în acele timpuri, o ne-viaţă pentru cei ce nu se lăsau duşi de apele vremurilor.

Datorită profesiunei mele, am cutreierat ţara în lung şi lat. Pe unde umblam, purtam cu mine dorinţa de viaţă ce ţi-o dă tinereţea care era însă umbrită de nemulţumirea şi revolta împotriva înlănţuirii prin care trecea ţara şi cu ea fiecare din noi. În nopţile de insomnie sau clipele de frământare, orice petic de hârtie sau margine de ziar era înegrită de o fărâmă de creion.

Scriam conştient că versurile mele nu vor vedea niciodată lumina tiparului. Mai mult, ştiam că multe din ele puteau să-mi aducă ani grei de închisoare, de aceea, hârtiile care îmi tăinuiau gândurile sau revolta, nu mai erau "scrieri de sertar" ci de ascunzătoare.

Una din cele mai mari fericiri este să regăseşti ceea ce ai pierdut cândva. Am trăit astfel de clipe când, pe drumuri ocolite, la un sfert de secol de la plecarea mea din ţară, au ajuns din nou la mine o mare parte din poemele scrise în anii 1949-1950, unele în întregime, altele numai părţi şi care au fost publicate în VERSURI Vol. II.

Au rămas multe poezii pe care nu mai speram să le regăsesc vre-odată. A urmat însă un eveniment neaşteptat: Decembrie 1989. Ca la un semnal, mici petice de hârtie şi-au deschis aripile şi părăsindu-şi ascunzătorile, s'au îndreptat ca un stol spre mine. Parte, s'au rătăcit cu ascunzătorile lor cu tot dar majoritatea au sosit aşteptând lumina tiparului.

Am fost tentat să aduc modificări la unele poeme dar am renunţat. Gândirea şi simţămintele mele de astăzi nu se mai potrivesc cu cele de acum treizeci, patruzeci de ani.

Am menţionat datele şi locurile unde am scris atunci poemele ştiind că acest lucru nu contribuie cu nimic la valoarea versurilor. Sunt doar călătoria gândurilor mele, nu numai în timp dar şi pe meleagurile ţării pe care am plâns-o şi am cântat-o necontenit.

Autorul

ROMÂNIE!

Ţara mea de altă dată, ţara mea de azi, de mâine,
Tu ce străluceai de aur şi gemeai sub holzi de pâine,
Străbătând mândră prin veacuri, numai lauri ai purtat.
Tu, surâs de primăvară, astăzi plângi neîncetat.

Saltă-ţi Românie fruntea, frunte mândră şi senină,
Din urgiile trecute în nimic tu nu porţi vină.
Te trădară mai ieri unii, te-au trădat nişte mişei,
Te trădară strănepoţii ai duşmanilor acei

Ce de veacuri încercară ca prin jaf şi tiranie
Să strivească şi să stingă sufletul tău, Românie.
Sufletu-ţi ce'n straie dace şi cu graiul lui Traian
A cântat doină de doină şi le-a'mpins truda în van.

De azi unii se închină la duşmani ce te'mpresoară,
Asta n'a fost şi nu este scrisă'n cronici prima oară,
Iar acei ce'n lăcomie au călcat al tău pământ
Au grăbit din urmă ziua de sfârşit şi'nvăţământ.

Nu sunt singurul ce-l doare dorul care te îmbie
Către munţii tăi şi dealuri şi întinsa ta câmpie,
Către casa cu şindrilă şi cu albul ei pridvor,
Către brazda gliei tale, spre fântână sau izvor.

Suntem mii, cu-aceleaşi doruri şi cu gândul tot la tin
Buni şi răi, toţi împreună aşteptând ziua ce vine,
Ziua luptei, ziua'n care fiii tăi vor fi datori
Să te scoată din robie, ei murind, tu să nu mori.

Toţi acei în răzvrătire cât şi cei ce în tăcere
Dârji au fost şi-au strâns într'una bărbăţie şi putere
Ei şi morţii din morminte, laolaltă-i simt cum cresc
Pentru lupta-ţi România, pentru neamul românesc.

Ţara mea de ieri şi mâine, să n'ai grijă, noi cu toţii,
Cu moşnegii noştri'n frunte şi de mână cu nepoţii,
Îţi jurăm ca fără tihnă, ca străbunii noştri ieri,
Să luptăm o viaţă'ntreagă, să luptăm din răsputeri.

Mai 1951, Sighişoara.

UMBRAR

Umbrar de viţă şi nuiele
Ascuns în margini de livezi,
Umbrar al visurilor mele,
Azi ai pierit, nu te mai vezi.

Îţi aminteşti, clipe senine,
Sub bolta-ţi doldora de rod,
Când căutam în cărţi cu tine
Neînţelesuri să deznod?

M'ai amăgit cum amăgeşte
Parfum de roade uneori,
Crescând un cerşetor regeşte,
Umplând scaietele de flori.

M'ai învăţat să cer la toate
Un dar bogat ca rodul tău,
M'ai învăţat cum a socoate
Ce-i bun şi bine şi ce-i rău.

Dar ai pierit, azi amintire,
Lăsându-mă fără-un tărâm
Ca să alunec în neştire
Şi'n orice val să mă sfărâm.

15 Mai 1951, Bucureşti.

PARFUM DE GRÂU

Parfum de grâu îngălbenit,
Miresmi în amintire,
Parfum pierdut pe-un cer cernit
Rămas în neclintire.

Te-ai dus cu farmecul de-atunci
Zburând mână în mână,
Luând cu tine deal şi lunci
Şi drumul la fântână.

Te-ai stins precum se sting încet
Luminile prin sate
Când doar departe, în nucet,
Un licurici se-abate.

Rămâi mereu, parfum de grâu,
Rămâi în amintire
Curgând în valuri ca un râu
Şi'n şoapte de psaltire.

14 August 1951, Roşia Albioara.

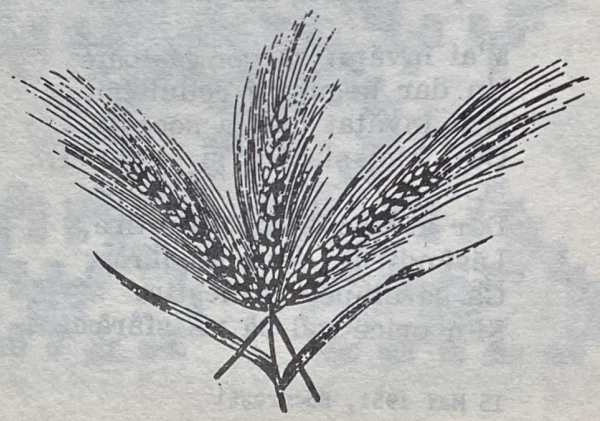

AVEAM CÂMPII

(Fragmente)

Aveam câmpii cu rod în soare
Livezi şi vii puse'n răzoare,
Aveam şi codri nesfârşiţi
Şi munţi cu ape împletiţi.

Aveam voinici, aveam de toate
Şi bunuri cât nu poţi socoate
Dar fără veste au sosit
Cei ce spuneau că ne-au iubit.

Şi s'a stârnit apoi furtună
Ce zi de zi mereu adună
Şi ce găseşte şi ce nu-i.
Iar tu nu poţi nimic să spui.

Agoniseala în bucate
Şi bogăţii au fost luate
De peste tot, în lung şi lat
Că n'a rămas un colţ uitat.

*

Nu pentru câte sunt furate
Ci pentru cel ce are-un frate
În făr' de număr închisori,
Infern în care doar să mori.

Cei care simt în ţara asta,
Cei care-au suferit năpasta,
De la'nvăţaţi pân' la ţărani,
Cei tineri, cei uitaţi în ani,

Din vârf de munţi până la mare,
Pe un cuprins de'ntreagă zare
Cu brazde încă fumegând,
Să fim cu toţii într'un gând,

Să ţinem piept la vijelie
Şi să ne smulgem din robie.
Stăpâni să fim pe ce ni-i drag,
Pe codrii de stejar şi fag,

Să-avem iar scumpa noastră glie,
Munţii înalţi să ne îmbie.
Cum am mai fost aşa să fim
Şi doar cu ceea ce iubim.

26 Iulie 1949, Bucureşti.

ÎNFRUNTARE
(Variantă)

Cu toate că sunt cel ce n'are,
Gonit de griji şi de nevoi
Şi răutatea ce-i în voi,
Fiţi gata de'nfruntare.

Veţi râde poate că drept armă
În mâna mea ţin doar un toc
Dar inima nu-şi află loc
Şi nu poate să doarmă.

Voi nu simţiţi că'n vânt e ură,
În adieri că-i doar blestem,
Voi n'auziţi care cum gem
Uitate'n bătătură?

Stau brazii şir, braţe căzute,
Plopii, spre cer, trimit făclii,
Curg lacrimile la copii
Şi gurile stau mute.

Minciuna voastră şi veninul
În brazda gliei semănaţi.
Vă ziceţi drepţi dar îngâmfaţi
Ne făuriţi destinul.

Însă greşiţi, de-ar fi cu sânge
Tot am să scriu s'o ştie toţi.
Un fier ca să-l căleşti nu poţi
Cu ochiul care plânge.

Voi vă făliţi că-aveţi tărie
Dar aţi uitat că ne-oţelim,
Ca mâine iarăşi o să fim
Stăpâni pe-a noastră glie.

Vă vom goni în depărtare,
Vom avea casă şi pământ
Iar pe-a străbunilor mormânt
Va arde lumânare.

Adânc un clopot o să sune
Pentru cămin, pământ, mormânt
Şi-o să zâmbească Domnul Sfânt
Cu noi în rugăciune.

26 Iulie 1949, Bucureşti.

NECAZUL MEU

În contra mea s'au răzvrătit
Toate ce'n cale s'au ivit,
M'am răzvrătit până şi eu
Pe mine şi necazul meu.

Şi am ajuns de nu mai ştiu
Cum să mă port şi cum să fiu
Şi'n cele ce sunt noi acum
Care e ce şi care-i cum.

Să fug oare în depărtări
Sau să iau dosnice cărări?
Să stau ascuns în ţara mea
De nepoftiţi care ar vrea

În grea robie să-amuţesc?
Din ce-am avut nu mai găsesc
Decât o pâine'n mucegai.
Atât ai vrut ca să ne dai!

Azi el, străinul, e'nţelept.
El ştie ce e bun şi drept
Iar bogăţii, toate-s a lui.
El ia, dar nu dă nimănui.

Şi tot el ne pune la munci
În fabrici, mine şi în lunci,
I-e silă şi râde de noi
Că am ajuns flămânzi şi goi.

Şi în trecut moşi şi părinţi
Au fost pe roată ţintuiţi
Şi fără vini, de-atâtea ori,
Pomii le-au fost spânzurători.

Dar nu ştiu cum şi nu ştiu când
Lumea va fi pe-al nostru gând.
Grâul din nou să ni-l cosim.
Pe el şi-ai lui, să îi găsim

Muşcând din lutul ce-au călcat
Noapte şi zi şi l-au udat
Cu sânge şi cu lacrimi stropi
Când noi săpam a noastre gropi.

M'ajută Doamne, sunt sărac
Dar nu mai pot mereu să tac
Şi nu-i ierta pe-aceşti mişei.
Tu, dă-le Doamne ce-au dat ei.

16 Martie 1949, Bucureşti.

DOUĂ STINDARDE

De-abia miji lumina'n orizont
Când cele două tabere porniră
Şi cât ţinea de lung întregul front
Duşmanii într'un iureş se iviră.

Prelung se-aude şuierul de plumb
Şi scurt icnind în câte-un piept se-opreşte,
Se'ndoaie cel lovit ca un porumb
Dar nimenea la moarte nu gândeşte.

-"Pe cei ce vor cădea să-i răzbunaţi,
'Nainte fraţi, copii tot înainte,
Vrăjmaşii trebuiesc îngenunchiaţi,
Căci noi luptăm pentru credinţe sfinte."

Şi la ceilalţi îndemnuri se aud:
"Voi v'apăraţi ogorul şi căminul.
Să arătăm barbarului cel crud
Că pentru el a început declinul."

Spre cer, prin aer, jos către pământ,
În orice loc câte-un obuz se frânge.
Câmpul întreg a devenit mormânt
Într'un hotar ce-i îmbibat de sânge.

Se luptă dârz ostaşii între ei;
Se-aruncă printre gloanţe cu avântul
De pare că-i o luptă între zmei
Sub căror paşi se scuturâ pământul.

Prin iad de sgomot, sânge şi noroi,
Moartea aleargă şi calea aţine.
Abia începută, lupta e'n toi
Şi nu mai ştii cine luptă cu cine.

Pierdute'n beznă orele se scurg
Căci soarele n'a apărut o clipă
De fum şi praf. Târziu, către amurg,
Spre orizont lumina se'nfiripă.

Din toţi vitejii unul a rămas
Oprit din mers, ţinând în vânt drapelul.
Dar nu e timp acuma de popas
Şi nici să'nceapă a striga apelul.

Dintre ostaşi, el singur nu e mort.
Duşmanul a avut aceeaşi soartă
Ca şi ai lui, luând ultimul fort
Din care n'a rămas decât o poartă.

Tăcerea pare că este un gol
Imens ce-a înghiţit întreaga lume.
Cel încă'n viaţă este ca un sol
Care cu-un gest, cuvinte să rezume.

Cu grije-a'nfipt stindardul în pământ,
Pe cel duşman de-asemeni, cu putere.
Unul victorios, altul înfrânt,
Să şadă faţă'n faţă, spre veghere.

Porni încet, la drum, cu pasul rar,
El, ultimul rămas, fără să ştie
De s'ar putea'n decorul funerar,
Să afle-un singur strop de bucurie.

În urma lui un leu înaripat
Şi-un vultur cu coroană aurie,
De pe drapele, pare că se bat
În luptă grea cuprinsă'n veşnicie.

30 Iulie 1949, Bucureşti.

SUNT DOUĂ LUMI
(Fragment)

Sunt două lumi ce stau de-oparte
În umbra-adâncilor mistere
În care nu mai poţi a cere
Şi nu mai ai ce mai împarte.

E lumea celor de-altădată
Luptând să-şi apere hotarul
Căminul lor precum şi-amarul
Din viaţa ce le-a fost scurtată.

E lumea celor din morminte
Ce sunt departe dar veghează.
Privesc la noi şi se'ntristează
De câte văd şi le ţin minte.

A doua lume încă'n viaţă,
Pe sub pământ înlănţuită,
Stă stâncă'n mal, nebiruită,
În carcerele numai ghiaţă.

Par toţi ca răstigniţi pe cruce
Cu trupurile lor schelete
Dar în tăcere, pe'ndelete
Scara izbândei prind să urce.

Sunt lumi înţepenite'n stanţe
Şi cei din jurul nostru-aşteaptă
Ca să pornim pe prima treaptă,
Imboldul marilor speranţe.

În nopţi când gândul se frământă,
Din cer, fug stele căzătoare.
Creşte în schimb, strălucitoare,
Din jalea noastră, crucea sfântă.

3 Noembrie 1949, Bucureşti.

SE DUC STEJARII

Zăresc, parcă ar fi prin ceaţă,
O lume'ntreagă de eroi
Ce cad da'n loc vin alţii noi
Lovind duşmanul drept în faţă.

Pe rând vitejii se perindă
Dar buruieni vin, năpădesc
Cărare, drum şi nu gândesc
Călcând vlăstarul dat de ghindă.

Dintre stejarii de-altă dată,
Acum, când suntem în nevoi,
Se desprind umbre de eroi
Purtând ei singuri lupta toată.

Se duc stejarii, ei bătrânii,
În locul lor scaieţii cresc
Mai mlădioşi şi înfloresc
De vom uita c'am fost stăpânii.

Ajunşi cu toţii daţi uitării,
Vor cuvânta doar cele guri
Hrănite cu firimituri
Din pradă crâncenă a ţării.

16 August 1949, Bucureşti.

DIN TREN

E noapte, lună şi uşor,
Din tren, priveliştea se'ntinde
Cu gânduri ce prind să colinde
Prin depărtări ce se'nfăşor.

În zare, creste în şirag
Par taine'n dealuri îmbrăcate
Cu umbre mici şi fermecate
Ce între ele se atrag.

Departe, pe-un abrupt costiş,
În albe pete, se ghiceşte
Un sat întreg care domneşte
Pe drum de care în suiş.

În vale cauţi să desprinzi
Prin ţesătura argintie
Ape ce'n luciul lor să fie,
Pentru vrăjitorii, oglinzi.

Pe deal, spre cerul luminos
Se'nalţă'n umbra lor uşoară
Plopi mari, rămaşi de-odinioară,
Nişte străjeri unui colos.

O stâncă'n umbră, cu mal drept,
Semeaţă'n noapte se ridică,
Sfidează cer, sfidează frică
Şi vântului îi ţine piept.

Luna s'a stins. Un nor uimit
Soarbe lumina argintie
Câtă mai stăruie'n câmpie
În timp ce eu am adormit.

13 Iulie 1949, Bucureşti.

TOAMNĂ TÂRZIE
(Fragment)

O frunză de-aur se desprinde,
O alta roşu colorată,
Pe jos covorul se întinde
Şi cuprinde
Şi deal şi vale deodată.

Pe cer se scurge plumburie
Vopsea cu braţe nesfârşite.
Din gâze, una aurie,
Grijulie,
Mişcă din aripi amorţite.

Şi ea şi vântul, împreună,
Peste frunziş încep să zboare
Dar grija gâzei e nebună,
Într'o lună,
Îngheţul poate s'o doboare.

E prea târziu, se prăvăleşte
Iar frunze cad. Cu fiecare,
Un nou hotar se mărgineşte
Ce răsfoieşte
O carte de înmormântare.

11 Decembrie 1949, Bucureşti.

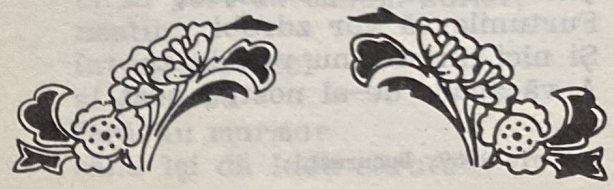

AL NOSTRU VAL

Sămânţa credeţi c'a pierit
A celor care au luptat?
Credeţi că veţi putea vre-odat'
Să stăviliţi ce n'aţi gândit?

Cu legile ne-aţi înjugat
Da-i o himeră-al vostru gând
Când zilnic voi ne-aţi pus în rând
Sau când în lanţuri ne-aţi legat.

Noi aşteptăm doar un semnal
Adus din cer de-un heruvim
Şi clipa'n care să privim
Cum vă îneacă-al nostru val.

Sunteţi puternici şi'ngâmfaţi
Dar noi avem un Dumnezeu
Şi să luptăm nu ne e greu,
Avem copii, părinţi şi fraţi.

Şi de în lupte ne-o cădea
Un braţ şi-apoi şi celălalt,
De-aţi fi granit, de-aţi fi bazalt,
Cu dinţii vă vom sfâşia.

Şi'n hohotul plin de ,nesaţ
Furtunile vă vor zdrobi
Şi nici un zeu nu va'ndrăzni
A vă-apăra de-al nostru braţ.

9 Iunie 1949, Bucureşti.

Î M P Ă C A R E

De ce falnice stejare
pe-un butuc acum te superi?
Sunt uscat
dar nici altminteri
nu mă îmbrăcam cu nuferi.
Eu nu cer flori scumpe,
rare,
doar aicea la picioare spre pământ
să-şi plece capul
amintiri de lăcrămioare.

Nu te recunoşti în mine,
nu am frunza ta pietroasă
şi nu poţi să faci din mine
bucium sau mâner de coasă
dar oricum,
în uscăciune
şi cu zile ce se'noadă,
m'am născut pentru prăsele,
nu pentru topor, o coadă.

Sunt uscat
şi dacă astăzi
nu-s decât o buturugă,
anii mulţi mă învăţară
să n'ascult la orice rugă
ci să port cu mine'n suflet,
neatins,
întreg trecutul
şi să rabd
fără un murmur
când îşi dă Iuda sărutul.

Am să-ţi spun cu de-amănuntul
câte-au fost,
ca să se ştie
cum este când nu-i răgazul
pentru nici o bucurie.

Ce n'aveam!?
Eram puternic!
Uneori, furat de gânduri,
împleteam din frunză crudă,
zi de zi,
punând în rânduri
lauri,
ca să-i poarte feţii şi fecioare
cu mândrie
când vor trece'n cânt
prin codri,
peste dealuri,
pe câmpie.

Unde sunt?
O ştii prea bine,
luptele îi mistuiră.
A ajuns în ceruri Domnul
de priveşte şi se miră.

Ieri,
pe biata-mi buturugă
s'a'ntâmplat să am norocul
frunza ta să se aşeze
şi-am crezut că vrea sorocul
amintirile să-aducă.
Doream s'o păstrez la mine
să mă'mbăt şi eu odată de trecut,
ca orişicine.

Dar un gând
şi-o mângâiere
au chemat frunza să zboare
şi-am rămas de unul singur,
eu uitat,
ea călătoare.
Nu te minuna stejare,
nu'ncerca a înţelege,
frunza ta e a pădurii,
ea în zbor nu are lege.

Mergi pe drumul tău voinice,
lasă-mă în voia sorţii
Să-mi urmez în tihnă calea
până la hotarul morţii.

Mâine însă, de un mugur
pe un ciot
viaţă va prinde
înălţându-se spre soare
şi vlăstare va întinde
spre coroana ta umbroasă,
să nu-ţi fie cu mirare
de-ai să-l vezi cum,
într'o noapte,
va ajunge până'n zare
să umbrească'ntreaga glie,
glia arsă
şi fierbinte,
glia noastră-atât de dragă,
glie,
azi,
numai morminte.

14 Iunie 1951, Bucureşti.

Din ceruri voi culege sute de mii de stele,
Cununi să se'mpletească, să te îmbrac în ele.
Luceferii-i voi strânge pe fruntea ta înaltă
Aşa ca zori şi seara să steie laolaltă
Şi răspândind lumină, pământului să-i deie,
În nopţile de veghe, culori liliacee
De tihnă fără margini în gând fără prihană,
Balsam să se aşeze pe orişicare rană.

Furtuni să se oprească şi în genunchi să cadă,
Seninul să-ţi ridice un curcubeu, arcadă,
Să se deschidă'n ceruri o fermecată poartă
Iar tu, cu o privire, să schimbi oricare soartă,
Să-ajungi nemuritoare, a lumilor podoabă,
Să ţi se'nchine ţie şi împărat şi roabă,
Să vadă toţi în tine şi farmec şi sublimul
Şi-atunci voi prinde aripi
că te-am aflat, eu, primul.

24 Februarie 1951, Bucureşti.

ACELAŞI DOR

Când mândru' April de aur, prin razele de soare,
Priveşte alba faţă a iernei care moare,
Tot câmpul e-o cunună de flori ce toate'n cor,
Spre un imens albastru, înalţă a lor dor.

Un plug, de-alung de coastă, ce urme negre lasă,
Pământul îl răstoarnă ca aburul să iasă,
Mireasmă ce să'ncingă ogorul ca un nor
De rod ce să'mpletească a oamenilor dor.

Pădurea'nmugurită aşteaptă să îmbrace,
La umbra ei, o lume de farmec şi de pace
Cu mii de lăcrămioare şi mândre pene'n zbor
Ce nasc încet, în inimi, un şi mai mare dor.

Pârâul se strecoară prin povârniş de stâncă
Şi piatra cât de tare o muşcă şi-o mănâncă.
E viaţa'n frământare cu clipe de fior,
E lumea care poartă în ea întregul dor.

E dor ascuns în piepturi ce stivuiră anii,
Când soarele pe dealuri vedea numai ciobanii,
Când nu erau nici drumuri, când nu era ogor,
Când omul era liber şi n'avea nici un dor.

22 Martie 1951, Bucureşti.

LEGEA LEGII

Acolo unde norii frunte de munţi mângâie,
Pe povârniş pe care nici tufe n'au crescut,
Acolo unde piatra tot seacă-o să rămâie,
Sta un bătrân sihastru, pustnic necunoscut.

Prin negura din juru-i nici vântul nu adie
Iar şoapte pământene nici când nu au suit.
Acolo cel mai liber dar în a sa robie
Cu mâna tremurândă sălaş şi-a făurit.

În jilţul lui din stâncă, cu barba fluturândă,
Privind prin neguri, nouri, spre nesfârşite zări,
Pe mâini şi pe picioare şi faţa lui cea blândă
Licheni şi muşchi de piatră făcuseră cărări.

Moşneagul nins de vreme şi'nlănţuit de gânduri,
Cu ce se ştie'n lume de mult el s'a deprins.
Se străduise însă, în nesfârşite rânduri,
Ca legea legii însăşi s'o afle în cuprins.

La întrebări de veacuri, în mintea-i fără seamă
Zadarnic încercase să afle un răspuns.
E-aceeaşi cugetare ce zi şi noapte-l cheamă
Însă secretul legii mereu îi stă ascuns.

Îngândurat, deodată, cu muntele tresare
Bătrânul ce de veacuri un deget n'a mişcat.
Vârtejuri de lumină, împletituri de soare,
Pe-acel bătrân sihastru scântei au presărat.

Domol, din mii de gânduri, nedumerirea piere.
Răspuns de-acum încolo dece ar aştepta
Când înfrăţind lumina, se-aduce-apropiere
Şi fără de'ntrebare răspunsuri căpăta.

S'a ridicat din jilţu-i, e falnic ca stejarul
Dar fruntea şi mai tare acum s'a încruntat.
Pe faţa lui se'ntinde întunecat amarul
Şi'n muşchii reci de piatră întreg s'a'nveşmântat.

Cunoaşte legea legii, ştie deznodământul,
Pătrunde înţelesul de dincolo de legi.
E îngrozit că cerul şi viaţa şi pământul,
Ce-au înodat e veşnic, nu poţi să mai dezlegi.

Se mişcă iar bătrânul, în munţi cutremurare
Iar mările-şi ridică talazuri către cer.
Acum că ştie legea nici viaţa rost nu are
Şi'n pas încet el trece de-al vieţii grănicer.

13 Mai 1951, Bucureşti.

RÂD ACUMA

Râd cu toate că mă doare,
Râd de trudă, de sudoare,
Râd de cât sunt de'nsetat
De ce-i bun şi-adevărat.

Râd când ochi-mi lăcrămiază
Sau când răni îmi sângerează,
Râd când fără de păcat
Pun, la ce a fost, lăcat.

Râd când trebuie cu toţii,
Azi să preamărim doar hoţii,
Să strigăm din răsputeri:
Bine-i azi, rău a fost ieri.

Râd acuma, râd într'una.
Ce-or să ia când trece luna?
Am ajuns săraci şi goi.
Cel mult pielea de pe noi!

4 Iunie 1952, Bucureşti.

D U R E R I

Aţi auzit vreodată prelung urlând un câine?
Aşa se-aude'n inimi la cei ce nu au pâine.
Dar noaptea'ntretăiată de cânt de cucuvaie?
Chemare pentru-aceia ce n'au pe pat nici paie.

Doar jalea de îmbracă iarna pe cei în zdrenţe,
Cei ne'nvăţaţi să facă urări şi reverenţe,
Cei ce credeau că poate se vor schimba stăpânii,
Împart astăzi maidanul, gunoaiele, cu câinii.

Ei sunt siliţi să lupte, se zice, pentru pace,
In valuri de minciună şi prădăciuni rapace
Iar viaţa cât mai bună să poată să le pară,
Mărinimoşi stăpânii îi vor lăsa să moară.

La ce urlă un câine? Să muşte el nu poate?
Noi grămuim nimicul, ei se înfruptă'n toate,
Dar azi o'ntreagă oaste, umbre cu faţa suptă,
În rugă şi durere s'a pregătit de luptă.

Doar ştim din cronici, pilde, ce drum şi unde duce
Când ţii în mână spada şi'n alta salţi o cruce.
Şi-am învăţat în jalea din secolele crude
Să-aflăm pe cei netrebnici şi cei ce ne-au fost iude.

24 Februarie 1951, Bucureşti.

BATE VÂNTUL

Bate vântul. Las' să bată,
Las' să bată încă-odată,
Vânt de timpuri bune, rele,
Vântul drag al ţării mele.

Vânt cu frunze zburătoare
Ce aduc a sărbătoare,
Vânt ce holde'n spic apleacă,
Peste-o zi ce o să treacă.

Vânt care ai fost odată
La părinţi şi'n ţara toată,
Risipeşte mângâiere
Cu o nouă adiere.

Şi-mi adu parfum de ţară
Cum făceai odinioară,
De pe buze ia-mi oftarea,
Adu'n zori din nou cărarea

Printre cetini înverzite,
Adu-mi câmpuri înflorite,
Deal cu vii, divinitate
Şi cu ele libertate.

21 Mai 1951, Sighişoara.

TOT MAI DEPARTE

Din coliba părintească
a rămas un stâlp pe rână
Şi o cârpă ce se'nfoaie
şi în vânt luptând se mână
Către zarea care prinde
în amurg să sângereze
Făcând loc să vină seara,
albe nopţi să'nscăuneze.

Zdreanţa flutură iar stâlpul
şade strâmb parcă anume.
Voi mi-aţi dat spre stăpânire
ceru'ntreg, întreaga lume,
Voi m'aţi învăţat ca veşnic
să mă'nalţ spre drept şi bine.

Eu vă port mereu în suflet,
voi astăzi cenuşe stinsă
Dar m'a îmbrăcat în zale
inima mea neînvinsă
Şi de n'am răzbit prin cinste,
prin putere şi prin carte,
Inima-mi, prin mii de stavili,
m'a purtat tot mai departe.

3 Iunie 1951, Bucureşti.

AŞ DORI

Aş dori ca în zbor lin
Să adun cum o să fie
Şi să'mbrac în bucurie
Gândurile care-mi vin.

Să mă culc pe-un fir de vânt,
Norilor să le dau roată
Peste lume, lumea toată,
Fără griji, fără frământ,

Cer, pământ şi ape, zei,
Cu belşug şi sărăcie,
Cu ce-a fost sau o să fie,
Să nu ştiu de anii grei

Iar al Cerurilor har
Să coboare peste mine
Versuri calde şi senine,
Limbii strămoşeşti în dar.

24 Noembrie 1951, Bucureşti.

D E G E A B A

La ce te mai ţii mândră? Dantelele'n zadar
Mai albe-s decât neaua, degeaba spumă par.
Ţi-e gura ca cireaşa şi ochii de cărbune,
Mândră ca o regină, pe toţi vrei a-i supune.

In calea-ţi se înclină o lume, i-ai învins
Dar tu mergi mai departe, mai mândră dinadins.
Nu te opri frumoaso, nu te opri din cale,
Dorinţa ta te'mpinge pe drumuri siderale.

Zdrobeşte fără milă şi inimi şi cămin,
Fii crudă în mândria-ţi căci zilele ce vin
Ţi-s duşmane de moarte, urma-va luptă dură
Căci viaţa'n gelozie te va privi cu ură

Iar timpul care trece, perfid şi duşmănos,
Se va lega la tâmple de părul tău frumos.
Zeci de parfumuri, pudră, pomade şi vopsele,
Biruitoare fi-vor, te vei mândri cu ele.

Dar zbârcituri pe frunte, la ochi cât şi la gât
Ameninţă'n oglindă frumosul cu urât.
Vor străluci mai tare mărgele, nestemate
Dar timpul se răzbună şi tot mai mult el poate.

Şi fardurile tale lupta-vor fără preget,
Mai mult de trei inele vei pune'n fie-ce deget
Dar într'o dimineaţă, oglinzi amăgitoare
Ţi-or arăta din duşmani pe-acela care moare.

Şi în zadar suspine şi lacrimi ţi-or uda
Obrajii plini de cute. Iertare nu-ţi vor da
Acei sfidaţi de tine. Auzi cum sună ora?
Vei trece drept bătrână în ochii tuturora.

Învinsă, în tăcere, trăind din amintiri,
De ce-ai pierdut cu vremea, mereu ai să te miri
Iar lumea lângă tine, trecând nepăsătoare,
Nu va lua în seamă nimic din ce te doare.

14 August 1951, Bucureşti.

C R Ă C I U N

Ajung pe vârful culmii a dealului din faţă.
Înfrânt este duşmanul şi s'a pierdut în ceaţă.
E iarnă dar pe frunte sudoarea-i în broboane
La cei ce la plecare erau batalioane.

Departe'n bezna deasă un clopot abia sună,
De după nouri negri priveşte trista lună.
Stau toţi ca nişte stane. Din cei care plecară,
O mână doar apucă Crăciunu'n astă seară.

Crăciun din totdeauna cu datine străbune
În care pe pridvoare colinde să răsune.
Şi clopotele cântă din ce în ce mai tare
Venind parcă de-acasă şi pentru fiecare.

O clipă-a fost tăcere dar bubuie iar tunul.
Duşmanul năvăleşte, de-ai noştri cade unul
Şi altul şi-altul cade gândind la cei de-acasă.
E lupta şi mai dârză, iau arma ca pe-o coasă,

Se-aruncă'n valea neagră să-alunge iar duşmanul.
De când se luptă'ntr'una se'ncheie-acuma anul
În jalea grea şi dorul, aşa a fost să fie,
Să mâne gând departe, la ţară şi la glie.

Cel ce ducea stindardul de-un glonte se prăvale
Dar alţii vin din urmă, se năpustesc în vale,
Îi smulg din mână steagul să-l poarte mai departe
Şi'n urmă cad mulţime: părinte, fiu sau frate

Iar cei căzuţi îngână nume lăsate'n urmă,
Copii ce unic sprijin de-acuma li se curmă,
Copii care aşteaptă nerăbdători ajunul,
Un sac cu daruri multe, să'ntâmpine Crăciunul.

În sute de cămine, când un părinte moare
Şi-ajunge fără cruce pe-a altora ogoare,
Aşteaptă, fără pâine şi-l zgribuleşte gerul,
Un biet copil ce'n lacrimi răsfrânge în ochi cerul.

27 Decembrie 1951, Bucureşti.

A S T Ă Z I

Creşte, striveşte şi urlă furtuna,
Cerul se-apleacă, se clatină luna,
Necazuri, talazuri, în spumă se'nalţă
Mânjind orizontul şi-a cerului faţă.

Frunte de munte cu arbori se'nclină,
Cerul şi norii cu glia se'mbină.
Pârâie, hârâie şi podul şi malul,
Se clatină stâlpii, se surpă portalul.

Plugul şi jugul, o muncă uitată.
Omul aleargă, se-ascunde îndată.
Ca'n cleşte trosneşte, se-opreşte pământul
Iar groaza dansează cu bezna şi vântul.

11 August 1952, Bucureşti.

FIRE DE PĂIANJEN

O lună în pasteluri de vis, de neuitat,
Cu stele şi luceferi ce'n crengi s'au aninat.
Pomii, schelete negre, goliţi de-a lor podoabe,
Ţin crengile plecate, încovoiate roabe
Ce frunţile umile de ape le lovesc
Şi'n cutele de luciu, de frig, înmărmuresc.

O bancă doarme'n clarul ce-a coborît de sus
Dar cine e acela ce răzvrătit a pus
Pe falnicile vârfuri o ţesătură'n fire
Urzită de-un păianjen, să fie mărginire?
O plasă ireală, stropită cu argint,
Hotarul între lume şi-al cerului alint.

Doar râul şipoteşte şi totuşi e-un abis
Între firava lume şi-un cer senin de vis.
Pe-un vârf se-opreşte luna ca să încerce pomul,
Şi caută de-acolo, cu felinarul, omul.

Dar ea nu-l mai găseşte şi soarbe din potir
Mulţimea mea de gânduri ajunse cimitir
Iar pânza de păianjen, mărindu-se, desparte
Un clar superb de lună de-o lume stând de-oparte.

6 Noembrie 1952, Bucureşti.

MÂNDREI MELE

Vântule ce zbori într'una, ţara'n lung, ţara de-a latul,
Bunule şi drag prieten, tu doar ştii, nici împăratul
N'are-o mândră-aşa ca mine care îmi cuprinde dorul.
Hai, porneşte drag prieten, nu-mi mai mătura pridvoru

De pe buza-mi care arde, sărutarea mea se duce,
Poartă-o vântule în grabă către steaua ce străluce,
Du-mi prin nouri sărutarea ca şi visul meu, într'una,
Către mândra mea iubită, către-o mândră, numai una.

Te opreşte pe-o colină. Vei zări de-acolo casa
Şi'n ferestrele deschise ai să-mi vezi, tristă, frumoasa.
Îi mângâie cu suflarea-ţi buzele ei ca bujorul,

Adă-i gândurile mele, du-i şi dragostea şi dorul
Şi îi spune drag prieten, la ureche îi şopteşte,
Că mai mult ca mine nimeni de pe lume n'o iubeşte.

4 Aprilie 1952, Bucureşti.

PARFUM SUAV

Parfum suav, îmbătător,
necunoscut chiar florilor,
Ce l-am simţit în jurul tău,
nostalgicul parfum de dor,
M'ai urmărit în drumul meu
şi în amurg şi'n nopţi târzi'.
Mă înşelam că vei veni
şi te-aşteptam în zori de zi.

Parfum peste-un trecut senin,
mă porţi pe aripi de-amintiri
Cu nopţi trecând pe albe punţi
ce'ncet le treci şi te răsfiri
În căutări, singurătăţi
scăldate în prelungi visări,
Dorind să fiu cu tine doar,
de-odată'n cele patru zări.

Parfum suav, îmbătător,
necunoscut chiar florilor,
Parfum de câmp, mânat de vânt,
amestecat cu-al norilor,
Desprins cândva din părul tău.
Caut mereu, caut de-atunci
Înmiresmări de munţi cu brazi
şi florile ce cresc în lunci.

Parfum suav, trecutu'ntreg
prin tine capătă contur.
Purtat de-alean câştig puteri,
mă'nalţ spre cer ca un vultur
Şi-atunci când cred că te-am găsit,
lumea se schimbă'n feerii
Îar eu transform un dor şi-un vis
în strofa unei poezii.

4 Iunie 1952, Bucureşti.

IUBITA MEA

Iubita mea cea blondă e ca un fir de grâu
Cu părul neastâmpăr şi mlădieri de râu.
E'naltă şi subţire, o trestie de graţii
Ce apărând pe scenă stârneşte mii ovaţii.
Gingaşe ca o floare dar are ochi şireţi,
Privirea ei te'ndeamnă, fără să vrei te'mbeţi.
În braţele-ţi suspină, plângând se pierde toată,
Ajungi să crezi că este cea mai sublimă fată.

Iubita-mi castanie e soarele'n apus
Ca orizontul magic ce straje a fost pus.
E plină de mistere ca umbrele'nserării.
În ochii ei e cerul şi-adâncurile mării.
Se supără, se zbate când o cuprinzi în joc,
Vorbeşte şi te ceartă şi nu-şi mai află loc.
Se ţine însă mândră de crezi că e o zână
Dar şoapte de iubire cu ochii ei îngână.

Iubita mea cea brună e para focului.
E prima ce se-aruncă în ritmul jocului,
Cu ochii de cărbune, râzând te-ademeneşte
Cu-o gură de ispită ce veşnic povesteşte.
Răscoală şi dă viaţă şi-o'mprăştie în dar,
Să o opreşti din drumu-i e-aproape în zadar.
E iadu'ntreg de patimi şi-un rai de fericire,
Prilej de inimi frânte, un car de amintire.

9 Iunie 1952, Movilă.

DIN CELE CE MI-AI DAT

Variantă după Cella R.

Atâta dragoste şi dor am strâns
Că nu ajung să dau ce-am adunat.
Nu-i nimeni ca să ştie cât am plâns,
Voiam poate ceva prea minunat.

Pentru acel ce-l aşteptam în van
M'am înfrăţit cu păpădia'n vânt.
Mă dărui, bătrânica mea de-un an,
Întreagă ţie să începi un cânt.

Basm lung cu "amu" şi "a fost odat'",
Mă dărui ţie vânt ce vii şi zbori,
Îngenunchind la cele ce mi-ai dat,
Şi ţie cer senin sau plin de nori.

Din cele ce-am primit, am înmiit,
Luaţi cu toţii, e atât de mult.
A fost să fie frânt şi risipit
Ce hărăzisem eu pentru un cult.

Ia şi tu pasăre, ia şi tu cânt.
Luaţi cu toţii, vouă vi le-am dat
Căci vreau să uit pe omul tot pământ
Care s'a'nfricoşat şi a plecat.

Al veşniciei fus miraculos
Ce torci într'una visul meu în fir,
Prinde în el să fie cu folos
Ce din iubire astăzi eu răsfir.

Dor pe octave, buchet de cântări,
Adu uitarea pe'ntregul pământ
Ca să alunec, departe în zări,
O cerşetoare cu mâna în vânt.

12 Iunie 1952, Movilă.

ŞI TOTUŞI

Iubita mea nu are un păr ca valul mării,
Cosiţe lungi, de zâne, ce umerii umbresc,
Nici ochii de cicoare ori ca azurul mării,
Şi totuşi o iubesc.

Iubita mea nu are buze precum e macul,
Surâsul Mona Lisei sau farmecul ceresc
Ce-a'nvins şi tot învinge şi îngerul şi dracul,
Şi totuşi o iubesc.

Iubita mea nu are un zâmbet de ispită
Care să urce trepte spre un triumf regesc
Şi'n purpură şi aur să fie'nvăluită,
Şi totuşi o iubesc.

Iubita mea e blândă, cu inima fierbinte,
În ea găseşti şi câmpul şi cerul românesc,
Buchet de flori drept suflet, izvor a ei cuvinte,
De-aceea o iubesc.

12 Iunie 1952, Movilă.

CÂNTEC DE IUBIRE

Nimic nu-i mai dorit pe lume
Ca visul ce-l vrei împlinit,
Nimic nu-i mai plăcut pe lume
Ca a iubi şi-a fi iubit.

Nu e parfum ce să desfete
Şi'n lume mai ispititor
Decât parfumul tău din bucle,
Parfum de dragoste şi dor.

Nu-i zbor mai lin, fără hotare,
Ca gându'n care te mângâi,
Nici vis mai neuitat ce lasă,
Tu'n braţe-o clipă să-mi rămâi.

Nimic nu-i mai dorit pe lume
Ca visul ce-l vrei împlinit,
Nimic nu-i mai plăcut pe lume
Ca a iubi şi-a fi iubit.

Nu-i rază care să'ncălzească
Mai mult decât privirea ta,
Sau când îmi spui, cu voce blândă:
"Mi-e gândul tot la dumneata".

Şi lumea mea eşti tu acuma
Căci soarta'n drumul meu te-a scos,
O lume ca un basm pe note,
Numai cu bun şi cu frumos.

Nimic nu-i mai dorit pe lume
Ca visul ce-l vrei împlinit,
Nimic nu-i mai plăcut pe lume
Ca a iubi şi-a fi iubit.

18 Octombrie 1952, Bucureşti.

MÂNĂ ÎN MÂNĂ

Era o noapte-albastră sub aştri mari, blajini,
Din ramuri, la răstimpuri, petale-şi luau zborul
Şi'n legănări domoale măreau pe jos covorul
De prospeţimi trecute. Glicina în ciorchini,
De după garduri joase, se răsfira pletoasă.
Sub ea părea că noaptea strângea argint să coasă.

Din nişte nouri firávi, învolburări porneau,
O clipă vrând lumina din lună să o fure,
Să'ntunece pământul, de el să nu se'ndure,
Da'mpinşi de o suflare, pe bolta ce domneau,
Plutiră'n voia sorţii, în adâncimi de noapte,
In timp ce noi alături mergeam vorbind în şoapte.

Şi tufele şi pomii creşteau ca'n vâlvătăi,
Plopii purtau pe boltă făclii de întuneric.
Oraşu'n umbre, noaptea, părea ceva himeric.
Lumini tremurătoare în geamuri, la odăi,
S'au stins pe rând, cu'ncetul, de n'a rămas nici una
Zâmbind triumfătoare domnea doar, mândră, luna.

Mergeam pe drum. Arare trecea câte-un drumeţ
Lăsând strada stingheră în beznă să se piardă.
Umblam în adierea ce'n calea ei dezmiardă.
La colţul unei case, un greiere semeţ
Ieşi în drum să cânte o nouă melodie,
Poveste de iubire ce dorurile'nvie.

Din umbră, între case, albă, neaşteptat,
Bisericuţă veche, cu geamuri lungi, răsare.
În pala ei lumină, o jucărie pare
Cu uşile deschise. Spre ea ne-am îndreptat.
Altarul de o şchioapă, amvonul un grăunte
Iar peste amândouă un turn se-aşterne punte.

Zâmbeau pe roase ziduri mulţimile de sfinţi,
Drept preot numai temeri, drept dascăl o tăcere,
Drept cor, frânturi, un foşnet ce vine şi-apoi piere.
Auzi ce nu se-aude şi vezi doar ce alinţi.
A început o slujbă în monoton, cântare.
E-a noastră cununie? E-a noastră'nmormântare?

Te-ai închinat sfioasă cu-o lumânare'n mâini
Şi-ai pus-o în nisipul acelor ce plecară.
Adus-am şi-eu alături făclia mea de ceară.
S'a auzit departe lătratul unor câini.
Se terminase slujba însă din lumânare,
Domol, se-adună temeri cu orice lăcrimare.

Ne'nvălui iar noaptea cu tainicu-i sărut
Iar vântu'n adiere părea fără oprire
Strângând în jurul nostru, cu sârg, întreaga fire.
Tăcută, după case, luna a dispărut
Cu cele două umbre, sortite să rămână
Pierdute'n întuneric, ţinându-se de mână.

4 Noembrie 1952, Bucureşti.

CEASUL DIN URMĂ

Ne vom pierde'n lacrimi, gemete, durere?
Eu cred că va fi ca în gară când stai
În jur cu puţinul pe care îl ai
Şi timpul să treacă, îţi dai o părere.

Când auzi semnalul şi se-aşterne drumul,
Încotro, cu cine, în care vagon?
Şi dacă se'ntâmplă să ai ghinion
Să uiţi ca să-ţi iei de zile mari costumul?

Şi cum te descurci când controlorul vine?
Până unde banii de drum ai să-i dai?
Controlorul cine-i? Dar de-i un alai?
De ei te întreabă, răspunzi la oricine?

Staţii sunt mai multe sau este doar una?
Când trenul opreşte, cu ceilalţi cobori?
Mănâncă şi sfinţii? Se umblă pe nori?
Merge şi acolo bacşişul, minciuna?

Nimeni nu răspunde. Mut este mormântul.
Sunt doar eu acela ce întreb mereu
Şi tot eu acela ce răspund. E greu
Să le ştii pe toate... Mă las dus cu vântul.

20 August 1952, Bucureşti.

TOAMNĂ RECE

Toamnă rece, toamnă udă,
Toamnă plină de noroi,
Toamnă tristă, toamnă crudă,
Rupi mereu ceva din noi.

Crengile rămân golite,
Frunza tremură în zbor,
Pe pământ sunt doar morminte
Peste florile ce mor.

Vuie vântul, bate ploaia
Peste case şi livezi.
Stau să cadă şura, claia,
Şi-au pornit din nou zăpezi.

Peste alb covor cu petici
De frunziş şi de culori,
Cerul poartă nori bezmetici
Alungând din cuiburi ciori.

Vântul suflă, plouă, ninge
Şi-i noroi, absurdităţi.
Sură, ploaia se prelinge
Tot aşa ca'n alte dăţi.

Dar acum te simt mai bine
În fiori de zile reci
Ce îi port acum în mine
Aşteptând, cândva, să treci.

Toamnă rece şi zăludă,
Pân' la piele m'ai udat.
Toamnă anostă şi crudă,
În tristeţi m'ai suspendat.

11 Octombrie 1952, Bucureşti.

NOAPTEA TÂRZIU

Aş vrea, scrisoarea ce ţi-o scriu,
Când obosită vii acasă,
La patul tău, noaptea târziu,
S'o vezi, iubita mea frumoasă.

Şi-atunci, când ai să stai în pat,
Să o deschizi nerăbdătoare,
Să simt precum un sărutat
Mirarea ta fermecătoare.

Oricât aş vrea să-ţi scriu de mult,
Scrisoare mai deosebită,
Deabea de-ţi spun dintr'un tumult:
Te-ador, frumoasa mea iubită.

Şi-aş vrea ca unicul meu rând
Să-l ţii la pieptul tău fierbinte
Iar ochii să-i închizi şi'n gând
Să-ţi fiu, frumoasa mea cuminte.

Atuncea, am să zbor prin vânt,
Arşiţă, ger, ninsori sau ploaie,
Cutreierând întreg pământ
S'ajung la tine în odaie.

Şi pe o margine de pat,
Mut am să stau în contemplare,
În părul tău înmiresmat
Voi pune cea mai mândră floare.

Cu gândul am să te mângâi
Cu focul cel de despărţire,
Cu focul dragostei dintâi,
Cu focul sacru de iubire.

Iar când trandafiriii zori
Printre perdele or s'apară,
De ochii tăi ai să-i cobori,
Vedea-vei lumea de afară

Cu mine, cel departe-atunci
Dar auzi-vei şipotită
In doina de pe deal sau lunci:
Te-ador, frumoasa mea iubită.

27 Noembrie 1952, Bucureşti.

AŞ VREA

Aş vrea ca să fiu floare şi iarba'n drum, covoare,
Să fiu pârâul iute ce mâna ţi-o mângâie,
Năframă ce pe umeri căldură să-ţi rămâie
Şi să mă'mbete zilnic privirea-ţi iubitoare.

Aş vrea din astă lume o singură femeie
Să o ridic spre ceruri, s'o fac nemuritoare,
Să eclipseze luna, să sting bătrânul soare
Ca de la ea lumina pământul să şi-o ieie.

Căci tu îmi eşti aceea, a cerului scânteie,
Ce-ai reuşit ca pravili cu chipuri de domniţe
Şi biblia s'amesteci cu zecile credinţe
In care Domnul însuşi pe sine să se deie.

21 August 1952, Bucureşti.

ÎMI SUNT BUZELE USCATE

Îmi sunt buzele uscate de un dor neîmplinit,
De dorinţi nevinovate şi de visul făurit.
Îmi sunt buzele uscate de-un păcat nevinovat,
De păcatul că mi-eşti dragă şi că'n ochi-ţi m'am uitat.

Mi-a rămas mâna întinsă, rugătoare, dar te-ai dus
Fără să priveşti în urmă, fără un cuvânt de spus.
Am rămas uitat în ploaie, printre stropii ce curgeau,
Frunze galbene de toamnă de obrazu-mi se loveau.

Buzele-mi prindeau să ardă, sufletul mi-era pustiu.
Nu ştiam în clipa-aceea de sunt mort sau încă viu
Dar simţeam că port pe umeri al pământului colos
Fără ca să-mi fie truda cu ceva de vre-un folos.

În spre mine trecătorii pentr'o clipă se'ntorceau.
Unii îmi plângeau de milă, alţii'n sinea lor râdeau.
Pe obraz, ploaia şiroaie mă făcea să plâng mereu,
Însă'n suflet n'a plâns nimeni cum plângeam,
atuncea, eu.

Îmi sunt buzele uscate de un dor neîmplinit,
De dorinţi nevinovate şi de visul făurit.
Îmi sunt buzele uscate de-un păcat nevinovat,
De păcatul că mi-eşti dragă şi că'n ochi-ţi m'am uitat.

18 Octombrie 1952, Bucureşti.

FULGI MOLCOMI

Fulgi molcomi coboară-alene
Presărând în legănare
Mângâierea lor pe gene,
Încercări de îmbunare.

La căldura ploapei mele
Fulgii lăcrimile'nvie
Ce se'nşiră, curgând grele,
Pe obraz, înspre bărbie.

Şi mai trist acum îmi pare
În acest decor de pace,
Gândul fără de hotare,
Drumeţind clipe sărace.

Alinări din cer coboară,
Fluturi albi, mici catifele
Ce'ncercau odinioară
Să mă poarte printre ele.

Dar nu-s cel de până-acuma,
Sau nu-s fulgii de-altă dată,
Ori mi-e gândul cum e bruma
Peste-o floare îngheţată,

Ori speranţele zburară
Cu zăpada aşternută
De-am rămas privind afară
Cu ochi reci şi gura mută.

Pe câmpia albă toată
Îmi văd gândul, îmi văd dorul,
Le privesc, n'au nici o pată,
Albe sunt ca şi decorul.

10 Ianuarie 1953, Bucureşti.

SINGUR

În luciul nesfârşit de gânduri
Învălurat de frământare,
Trec oameni mii, în dese rânduri,
Se duc şi vin din zare'n zare.

Câmpia lumii este plină,
E om de om, pare o mare
În care chiar când e lumină,
Nu afli loc pentru cărare.

Privesc uimit, nu pot pricepe,
Simt că sunt singur în mulţime
Sub tăvălug enorm din stepe
Ce zile-i dau întunecime.

Vin oameni noi privind cu ură
Şi vorbele le sunt ocară.
Încerc să strig, am mută gură
Şi neputinţa mă'nfioară.

Mă zbat şi caut în mulţime
Să-mi aflu fratele şi sora
Ca să urcăm pe înălţime
Să-avem în faţă aurora.

8 Februarie 1953, Bucureşti.

NEÎMPĂCAT

În inimă neîmpăcat,
Pornii cu fruntea'n vânt şi soare,
Ce e frumos acum mă doare
De parcă ar fi un păcat.

Mă doare că iar a venit
Mult aşteptata primăvară,
La fel ca şi odinioară
Şi că sunt iar ademenit

De razele de aur blând
Şi crengi cu muguri sau în floare
Şi tot ce văd atât mă doare
Că le alung chiar şi din gând.

Mă doare zâmbetul senin
Şi ochii limpeziţi în zare,
Mă doare-o caldă'mbrăţişare
Şi chiar şi râsul cristalin.

Mă doare că din iarna grea
Se naşte iar o viaţă nouă
De aur, catifea şi rouă,
Într'o nelume-atât de rea.

27 Mai 1953, Bucureşti.

UITAT ÎN DRUM

Mi-e dor, mi-e sete şi cerşesc
O mângâiere, dar ceresc,
Balsam de veacuri căutat
Ce n'am primit însă am dat.

Şi datu-l-am de-atâtea ori,
Pe înserate sau în zori
În suflul lin al buzelor
Sau răzvrătirile de dor.

Dar eu?! Eu nu-s al nimănui?
Şi unui cerşetor îi pui,
În mâna lui, obolul tău
Fără să'ntrebi de-i bun ori rău.

Cum nu simţiţi cât vă iubesc?
Mă doare când mărturisesc
Că m'aţi lăsat să fiu acum,
Singur de tot, uitat în drum.

1 Martie 1953, Bucureşti.

E DIN NOU MAI

A înverzit bătrânul tei,
Glicina curge în cascade
În unde viorii şi cade
Câte-un ciorchin sub paşii mei.

Pe cerul verde, crud, de foi,
Boboci de lămâiţă-s stele.
Se'nfoaie tufe şi perdele
În vânt de Mai şoptind vioi.

Cărări de soare se răsfrâng
Să deie aurului viaţă,
Să-alunge-a dimineţii ceaţă
Ce-a'nvăluit grădini şi crâng.

Tabloul însă a'ngheţat
Căci umbre negre îşi iau zborul,
Pustiu şi'ntunecat ogorul
Stă nimănui încredinţat.

E beznă'n zi şi'n nopţi fior,
Din mine să mă smulg încerc
Şi'n isteţime să mă'ntrec
Oprind chiar firul pe fuior.

Dar nu-i de-ajuns! Vreau să văd spart
Ulciorul relelor din lume
Şi-i voi striga pe toţi pe nume,
Dorinţa mea să le-o împart.

Şi bucuria s'o trăiesc
În ploaia caldă şi belşugul
Când boii brazde trag cu plugul
Ori pajiştile înfloresc.

Să sorb din roua de pe flori,
Să calc pe iarbă dimineaţa,
Să-aud pe cer cum strigă viaţa
Cu oaspeţi dragi, berze, cocori.

Să-mi legăn dorul înfăşat
În gândurile adunate
Din nou în plină libertate,
Stăpân şi neîncătuşat.

20 Mai 1953, Bucureşti.

PÂNĂ APUNE LUNA

Mai ieri, pe'ntinsul câmp, pe un covor de flori,
Din rouă perle-ai strâns şi le-ai ascuns, comori,
Să te arăţi o zână, gingaşe, legănată
În cânturi de iubire, cea mai frumoasă fată.

Şi iar ne întâlnirăm, o clipă doar ai stat,
Cu ochii verzi în care roua s'a adunat,
Pe chipul tău se-aprinse un zâmbet de lumină
Şi'n păr, cu flori coroană, păreai ca o grădină.

Tu eşti întruchiparea eternului dezmierd.
Din nici un gând curat nu vreau ca să te pierd
Şi-am să te port cu mine ori căuta într'una
Din răsărit de soare, până apune luna.

17 Martie 1953, Bucureşti.

OCHI VERZI

Ce verzi sunt ochii tăi mereu!
De te-ar vedea cum te văd eu
S'ar ridica din vadul lor
Oceanele căci şi-ele vor
Scântei smaralde de-ape vii
Ce'n ochii tăi mereu învii.

Senini sunt veşnic ochii tăi
De-au îmbunat chiar şi pe răi
Şi a ajuns cerul frumos
Şi limpede, invidios
Că-au reuşit, la flori şi snopi,
Să fure scânteieri din stropi.

Dar ce şireată gură ai.
Ori cu surâs senin de Mai,
Ori cu suspin, ori mângâieri
Să-amâi pe mâine ce-a fost ieri,
Ori iar mă chemi, ori timp nu ai
Şi faci din zi şi iad şi rai.

31 Mai 1953, Bucureşti.

PLOUĂ

Plouă, plouă, plouă. Plouă tot mereu.
Plouă, plouă, plouă, cade stropul greu.

Bate, bate, bate, vântul prin frunziş.
Bate, bate, bate, vântu'n ochi, pieziş.

Tremur', tremur', tremur', pomii toţi în rând.
Tremur, tremur, tremur, până şi în gând.

Toamnă, toamnă, toamnă, iarăşi ai venit,
Toamnă, toamnă, toamnă, cu ceru-ţi cernit.

Joacă, joacă, joacă, frunzele'n vârtej,
Joacă, joacă, joacă, gol câte un vrej.

Umed, umed, umed, nici eu nu-s cruţat.
Umed, umed, umed, mă simt îngheţat.

Plouă, plouă, plouă iar necontenit,
Plouă, plouă, plouă, de m'a'nnebunit.

24 Noembrie 1953,Bucureşti.

L U C I F E R

(Fragmente)

Motto

Lucifer nu e Satana.
Lacrima e el şi rana
Când şi ura şi păcatul
Vor să ia ce-a dat Înaltul.

El, simbol de îndârjire,
Pentru bun e'n răzvrătire,
Miezul firii să-l deslege
Şi să-l ţintuiască'n lege.

Pe-o rază de lumină, din cer, uşor coboară
Însăşi lumina care pe rază-o aruncase.
E'ntâiu'ntre arhangheli. Natura se'nfioară
De cel în mantă albă cu foşnet de mătase.

Arhanghelul se-arată cu noaptea în grădină,
Aruncă peste umăr mantaua sclipitoare
Şi'nţelepciunea însăşi, blândeţe şi lumină,
Porni cu pas agale pe-a parcului cărare.

Deodată se întoarce când printre pomi zăreşte
Simbolul răzvrătirii ce stă furat de gânduri
Cu-un trandafir în faţă, un vis ce înfloreşte,
Şi'n jurul lui puzderii de flori pe zeci de rânduri.

Arhanghelul uimit e că cel în răzvrătire
Poate să aibe chipul sever şi totodată
Încununat de farmec încât să îl admire
Orice bărbat pe lume sau orişicare fată.

Cu graţie se-apleacă strângând la piept mantia,
El, Lucifer cel aspru, el floarea o sărută
Şi-i mângâie petala şi frunza şi-apoi glia
Dar când pe-Arhanghel vede se'ndreaptă şi se'ncruntă

-"Sub masca-ţi de blândeţe, Arhanghelul întreabă,
O, Lucifer, îmi spune ce rău se mai urzeşte?
De ce tufei din faţă bobocii toţi cu grabă
I-ai rupt şi doar pe unul, ce-l laşi, nu se-ofileşte?"

-"Am rupt bobocii firavi ca unul să'nflorească
În clarul blând de lună, argint în revărsare,
Am vrut ca pentru unul sute să se jertfească,
Puţini s'atingă culmea, a gloriei visare."

-"Nu ar fi fost mai bine, bobocii toţi, grămadă,
Să-i laşi să înflorească, să râdă către soare,
Să faci ca niciodată petale să nu cadă,
Să dai un farmec veşnic cu flori nemuritoare?"

-"La ce? Doar viaţa'n lume prin moarte-i câştigată.
Prin moartea ta sau altor sau moartea omenirii
Să ştii din răul lumii, din lumea asta toată
Să spicuieşti dreptatea din însăşi legea firii,

Să afli şi în jale, să afli în durere
Cărarea-adevărată pentru o viaţă'ntreagă."
-"Noroc că lumea asta nu-i după a ta vrere
Şi sunt atâtea lucruri ce fapta ta o neagă.

Tu care-ai fost în stare să născoceşti îngheţul
Şi frigul şi furtuna şi câte rele toate
Şi astfel către ceruri ţi-ai arătat dispreţul
Către Acel ce'n veacuri le ştie şi socoate."

-"Dispreţ!? Să-avem iertare. Satana e dispreţul
Căci răzbunări şi ură în iadul lui sunt coapte
Ca să le poarte'n lume acei ce nu ştiu preţul
Iubirii ce'nfloreşte din zori până în noapte.

Eu recunosc că'n lume au fost atât de multe
Ce le-am cioplit mai altfel,însă cu socoteală.
Am vrut să'nvăţ pe oameni să ştie să asculte
Ce firea le şopteşte, să-i scot din amorţeală.

Toamna am dat culoare la flori şi frunze toate
Să-i pot stârni în inimi şi în a lor gândire
Pe-acei ce îşi zic oameni, atâta cât se poate,
Ca perfecţiunea Legii într'una să îi mire.

I-am învăţat din vreme a regreta să ştie
Şi lucruri şi fiinţe sortite ce-s să piară,
I-am învăţat pe-atâţia, să simtă bucurie
La ce se naşte'n lume, ce naşte'n primăvară."

-"Dacă vorbeşti de bine şi-eternă bucurie,
Tu Lucifer să afli că raiul e-al credinţii
Acelor de ascultă ce în scriptură scrie,
Pentru aceia care se-aseamănă cu sfinţii."

-"Vorbeşti de ei? Ce-s sfinţii?...Răspunde la'ntrebare!"
-"Tu mă încerci pe mine? Sunt suflete curate
Ce zile'ntregi în rugă uită şi de mâncare,
Cei ce nici chiar cu gândul nu vor cădea'n păcate."

-"Nu e o greutate să rabzi de foame, sete,
Când nu mai simţi nevoia, când date sunt uitării,
Când florile dorinţei nu pot să te îmbete,
Când nu mai vezi culoarea sau nesfârşitul mării.

Eu nu creez, ci'n milă, trezesc din amorţeală
Cei ce'n noroc, în viaţă, se nasc cu mâna plină
Şi îi ajut ca singuri să ţină socoteală
La fapte iar ispitei de piatră să rămână."

-"Eu am adus pe lume senină desfătare.
În zbor de armonie făcui ca să vibreze
În glas de oameni, păsări, în nai, harfe, chitare
A cerurilor strune iar ele să creeze

Nemuritoare-acorduri şi am trimes ecouri
În om să se răsfrângă în val de bucurie
La ce-i frumos pe lume şi'n cerul plin de nouri
S'aşeze el cu mâna grăunt de rodnicie.

Eu i-am făcut pe oameni doar buni şi pentru bine
Lăsând neprihănirea să prindă'ncurajare.
I-am ridicat spre ceruri şi i-am purtat cu mine
Dar pentru orice vină le-am dat pedeapsă mare."

*
* *

-"Opreşte-te o clipă, mă'ncearcă o'ntrebare.
Ai pomenit într'una că ai creat tu omul.
Am înţeles eu bine? Sau în asemănare
Suflă să deie viaţă, la'lut, El, însuşi Domnul?

El, cel din noi, El este neînţeleasa Lege
Care dă morţii viaţă şi vieţii îi dă moarte,
Care din beznă, haos, lumea a prins să'nchege
Şi în triumf, prin spaţii, spre El, încet, s'o poarte.

Eu de la El primit-am în veşnică păstrare
Vremelnicia vieţii la oameni a împarte
Şi-am risipit-o'n lume, un drept la întâmplare
La cel în neştiinţă, la cel ce-i plin de carte.

Eu n'am creat ca tine însă acolo unde
Ai întocmit oprelişti, am căutat prilejul
Ca dincolo de lege s'ajung de a pătrunde
Prin munte de cuvinte, spre cer, încet, ca vrejul.

Am vrut ca pe acela ce-a fost făcut din humă
Şi care de când este se caută pe sine,
Să'ntrezărească numai, chiar de-ar părea o glumă,
O floare minunată pe orice mărăcine."

*
* *

-"La ce alungi păcatul? De ce nu-l porţi cu tine?
Ce om creezi, Lumină, un manechin de paie?
Pe om, eu cu încetul, îl trec prin rău şi bine,
Păcate-i scot în cale să-l văd că se'ncovoaie

Şi nu am bucurie când unii cad sub ele.
Eu vreau să-i văd că luptă. Pe cel ce biruieşte
Nu-l las să se-odihnească. Urzesc ispite grele
În încercare nouă şi-atunci se prăvăleşte

Cel slab. Cei tari, cu mine, 'nainte se îndreaptă
Spre drumul de izbândă, de pace şi lumină
Şi smulşi din viaţa lumii îi port din treaptă'n treaptă
Şi-i trec în rai pe poartă, în veşnica grădină."

-"Te răzvrăteşti într'una. Eu ce mai pot a-ţi spune?"
-"Nimic! Eu am de toate. Mă am întâi pe mine,
Pământuri mii şi ape în zori sau soare-apune.
Sunt răzvrătit eu oare? Tu de o zici, e bine.

Eu ştiu că nu vă place să cercetaţi în lege
Şi mi-arătaţi mânie că nu v'ascult orbeşte
Şi nici nu vreţi cuvântul cu grije a-l culege
A celui ce socoate şi doar apoi iubeşte.

Voi orbi, m'asemuiraţi cu diavolul, Satana
Şi capul vi-l întoarceţi şi staţi în nemişcare
La mâna mea întinsă ce a cerşit prihana,
Sămânţă de mai bine la toţi, la fiecare."

*
* *

Din parc, în miez de noapte, fantastice conture
Pornesc spre cer cu umbra ce răsfrângea lumină.
Se frământau şi ramuri şi frunzele'n pădure.
O cruce aplecată veghea pe o colină.

Decembrie 1953, Bucureşti.

VARIANTĂ

La poemul
inginerului Baican

Că nu ţi-am scris, e-adevărat.
Adevărat totuşi nu este
Că ochii tăi i-aş fi uitat
Şi-a dragostei poveste.

In serile cu cer senin,
Privesc la bolta înstelată,
Cu sufletul cuprins de chin,
Să te mai văd o dată.

Şi trec pe străzi, pe-alei de parc
Şi printre ziduri în ruine,
Sub iedera în bolţi de arc,
Gândind mereu la tine.

Mă-opresc însă înmărmurit,
Cu dragoste îmi stai în faţă.
In braţe te-am înlănţuit
Dar nu eşti tu, e ceaţă.

Că nu ţi-am scris, e-adevărat.
Adevărat totuşi nu este
Că ochii tăi i-aş fi uitat
Şi-a dragostei poveste.

16 Octombrie 1954, Arad.

PLOUĂ
(Variantă)

Plouă, plouă'ntr'una, lăsând suvenir
O mătase rece, toată fir de fir.

Toamnă, toamnă tristă, din nou ai venit,
Inima şi cerul tu mi le-ai cernit.

Bate, bate iarăşi vânt de-a curmeziş
Ca să răscolească drumul de frunziş.

Umed, umed, rece. Neprietenos
E văzduhul jilav, pe drum mlăştinos.

Tremur, tremur tainic cu pomii în rând.
S'au ascuns de mine şi dorinţi şi gând.

Plouă, plouă'ntr'una. E-un tărăgănit
De ploaie măruntă ce m'a'nebunit.

29 Iulie 1954, Bucureşti.

AŞA A FOST
(Fragment)

Cât am putut m'am străduit
Dar nu mi s'a îngăduit
O clipă să mai zăbovesc
Să-ţi spun din nou că te iubesc

Dar nu va trece nici o zi
Când zorile mă vor trezi
Sub nori sau soarele cel blând
Să nu te port la mine'n gând

Până târziu, pe înserări,
Chiar şi pe-a munţilor cărări
Şi'n bezna nopţilor, mereu,
Te-oi mângâia în visul meu.

Abia aştept s'ajung din nou
Ca să te chem şi ca ecou
Să ieşi râzând pe-al casei prag
Şi să te strâng la piept cu drag.

14 Noembrie 1954, Timişoara.

OCHII TĂI

În ochii tăi sunt zorile senine.
Doar ele se întrec a fi ca tine.
Lumina lor e raza jucăuşă
Ce trece printre storuri sau prin uşă
Şi-ajunge-un murmur ce aduce viaţă
De râu zglobiu, ţâşnit din munţi cu ghiaţă.

În ochii tăi se scaldă-atâta pace
Cât pe întinsul mării care tace.
Când îţi arunci privirea'n adâncime
Te-aşteaptă-atâta caldă limpezime
Că ai dori acolo'ntotdeauna
Să fii, privind în ochii tăi într'una.

Dar uneori mă prinde ca o teamă
Să nu îi pierd că nu sunt ochi de-o seamă
Cu ochii tăi în care coloritul
Cuprinde'n ei întreg nemărginitul
Când se apleacă'ncet, în unduire,
Să-şi depene întreaga lor iubire.

15 Octombrie 1954, Bucureşti.

FRUMOASA MEA

Frumoasa mea, pe tine, în cânt, fără'ncetare
Eu te-am purtat stăpână pe-a lumilor hotare,
Frumoasă ce te mlădii ca florile'n grădină,
Frumoasa mea la care nu poţi găsi o vină.

Copilă blândă, dragă, te-ai întrebat tu oare
De ce şi pentru cine e câmpul tot în floare?
De ce e râu'n murmur şi lunca-aşa frumoasă?
De ce-ţi întorci privirea? De ce priveşti sfioasă?

A înflorit câmpia care ţi se închină
Cu mii de nestemate. Nu e nici o regină
Aşa comori să aibe iar Soare-Apune'ndată
Pe umeri îţi aşează hlamidă'mpurpurată.

Ţie îţi cântă râul, izvoarele suspină
Iar prin mărăcinişuri, la poale de colină,
În luciul apei, sălcii pe tine te mângâie
Şi-ar vrea să-ţi fure chipul, pe ape să rămâie.

Pentru surâsu-ţi dulce, gâze strălucitoare
Şi fluturi şi albine zburdă printre răzoare
Iar păsările ziua şi greierii în noapte,
Ţie-ţi doinesc de ţară şi de voinici şi fapte.

Uimiţi, să te zărească, ies urşi şi căprioare
Din umbrele pădurii şi'ncet merg pe cărare
Iar veveriţa mică, din vârf de brad, îndată
Te caută, te vede, rămâne minunată.

Frumoasa mea, chiar Domnul şi-a pus sceptrul deoparte
Iar cu un gest toţi norii El i-a gonit departe
Şi-acum Bătrânul şade zâmbind şi te priveşte
Căci ceru'ntreg şi lumea, frumoaso, te iubeşte.

30 Iulie 1954, Bucureşti.

A T U N C I

Când zile trec şi'n urmă cresc doar dureri noi,
Când gânditor pe geam privind la frig şi ploi
Te străduieşti să înţelegi, cu care rost
S'au împărţit averi, nevoi, aşa de prost.

Când vezi stăpâni tocmai pe-acei care au fost
Mai răi, mai proşti, în umbră-ascunşi la adăpost,
Te'ntrebi uimit dacă sunt legi de necălcat
Sau ca la joc e doar un zar de aruncat.

Dar de e zar şi el e bun, intrăm în joc.
Ne-om închina numai la el, zeul Noroc,
Însă oricum va fi atunci, eu mă gândesc,
Ce-i câştigat rămâne iar vremelnicesc.

Vin noi stăpâni, mereu mai răi şi'nfumuraţi
Ca nişte lupi nesăţioşi, nişte piraţi
Care împart şi cele ce nu sunt a lor
Şi'n urmă las' numai bucăţi, fără color,

Întunecând şi obicei şi crezământ.
Ei ne silesc să ne-aplecăm, pân' la pământ,
În rând să stăm, desculţi şi goi, cei obidiţi,
Dispreţuiţi, luaţi în râs şi chinuiţi.

Stăpânii s'au născut cu drept să aibe tot
Şi orişice ei şi-ar dori să aibe, pot.
Dar sclavii au vre-o zi şi ei de soare blând?
Va fi o zi? Şi-atuncea cum şi oare când?

E clipa de unire'n glas şi răzvrătiţi
Îi vor strivi şi pe vânduţi şi pe bandiţi.
Abia atunci vor ridica privirea'n sus,
E ziua când, pentru o zi, răul e dus.

24 Noembrie 1954, Timişoara.

STĂPÂNE BUN

Stăpâne bun, stăpân iubit
Şi înţelept deosebit,
De ce nu pot să-ţi zic şi eu
Tot gândul meu?

Tu mi-ai sărit în ajutor,
Mi-ai spus cât eşti de iubitor,
Câte aveam, le-ai stăpânit
Dar m'ai hrănit.

Îndemn mi-ai dat şi haine noi,
Învăţăminte la nevoi
Şi legi şi sfat. M'ai încălţat
Şi învăţat.

Dacă ai şti ce mult doresc
Să-ajung ca să te răsplătesc
Cu-atâtea câte tu mi-ai dat,
Şi eu odat'.

Aş sta şi eu în case noi
Şi te-aş culca în beci la noi
Şi te-aş hrăni, adeseori,
Cât să nu mori.

Te-aş îmbrăca odată'n an
Dar ai plăti ban după ban
Tot ce ţi-am dat, preţ îndoit
Sau înzecit.

Iar când vei geme de nevoi,
Te-oi alina cu sfaturi noi
Şi sfaturi vechi ţi-oi repeta
A le'nvăţa.

Stăpâne bun, oare ce-ar fi
De astăzi nu m'ai mai iubi
Şi m'ai lăsa sărac şi'n greu
De capul meu?

24 Noembrie 1954, Timişoara.

TU ŞTII

Doamne, ce m'ai ferit mereu
De rău, păcate şi de greu,
Tu care ştii că eu nu ştiu
Ca să mă rog sau cum să fiu
În faţa Ta, a Cerului,
Aşa cum vrei, aşa cum vrui.

Tu ce cunoşti câte doresc
Şi Legea Ta cât o iubesc,
Coboară-Ţi mila cea de veci,
Iar viaţa mea Tu să o treci
Prin timp, pe cât ai reuşit
În mine să-ai ce ai dorit.

17 Februarie 1955, Iaşi.

MOŞ CRĂCIUN

Moş Crăciun, moş blând şi bun,
Moş de ger şi de ninsoare,
Moş de geamuri numai floare,
Moş, trei zile şi-un ajun.

Toţi se bucură că vii
Peste-a lumilor hotaruri.
Aşteptând a tale daruri,
Tu speranţele le'nvii.

Moşule'n regal veşmânt,
Oare seama-i luat bine
De doar darul tău ne vine
Nouă astăzi pe pământ?

Ce ne-aduci în al tău sac,
Toate'n cer au fost dospite?
Lovitura de copite
Se dă după zodiac?

Printre jucării, aduci,
Neştiind, din cer, cu tine,
Lacrimi multe şi suspine
Şi le'mparţi cu turte, nuci?

Oare n'ai putea să dai,
Moşule, cum se cuvine,
Tuturora numai bine,
Tot aşa cum e în rai?

Cum? De ce m'amestec eu?
De ce îţi cer socoteală?
Cu cerul nu e tocmeală
Şi să-mi văd de tocul meu?

Decembrie 1954, Bucureşti.

TU ŞTII CE-I DORUL?

Tu ştii ce-i dorul? E un cânt de vis şi mângâiere,
E roua'n zori, flori de cais şi chihlimbar de miere.
E culmea ninsă în amurg, în razele de soare,
E miriştea, e stufăriş şi sălcii plângătoare.

De cine mi-i mai dor tu ştii iubita mea frumoasă?
Mi-e dor de zâmbetu-ţi senin, de faţa-ţi luminoasă,
De graba ta să-mi ieşi în drum cu mâinile întinse
Să-mi şipoteşti, ca un izvor, de greutăţi învinse.

De ce mi-e însă cel mai dor aflat-ai tu vre-odată?
Mi-e dor de'mbrăţişarea ta, de gându-ţi fără pată,
De grija ce o ai mereu nimicul de-al socoate,
Mi-e dor de'nţelepciunea ta şi cum le judeci toate.

14 Ianuarie 1955, Timişoara.

MÂHNIRE

Azi m'am trezit cuprins de supărare
Şi ziua toată eu m'am dojenit
Că astă noapte'n vis când ai venit
N'am apucat să-ţi dau o sărutare.

10 Ianuarie 1955, Timişoara.

C O D R U L

-"Mamă, unde-s munţii tatei,
Unde este codrul lui?
Pe aici nu sunt nici dealuri
Şi nici o pădure nu-i."

Se opri din lucru mama
Şi zâmbind trist la copii
Spuse'n şoaptă, pentru sine:
"Nu ştiu unde-s dar vor fi."

-"Sunt în codrul tatei zâne?
Muntele e fermecat?
Sunt pitici cu barbă mare
Şi feciori de împărat?"

-"Hai copii, închideţi ochii
Şi am să vă povestesc
De ce-i drag lui tata codrul
Şi de ce eu îl iubesc.

Este mult timp de atuncea,
Vremi ca astăzi, de nevoi,
Când tot năvăleau barbarii,
Un puhoi după puhoi

Şi ardeau târguri şi sate,
Omorau în al lor drum
Şi prădau, lăsând în urmă
Munţi de jale şi de scrum.

Doar în codru de scăpară
Bieţii noştri moşi strămoşi
Şi în munţi ce vârfu-şi saltă
Către norii cei scămoşi.

Dar cu vremea se'nălţară
Alte sate, târguri noi
Şi oraşele pe care
Le cunoaşteţi azi şi voi.

N'au mai năvălit barbarii,
Dintr'odată au pierit
Dar veniră'n schimb străinii
Ce la noi s'au boierit.

Domni au vrut ei toţi să fie,
Singuri şi-au zis patrioţi,
Au fost însă nişte iude,
Cămătari, călăi şi hoţi.

Ca să scape, iar în codri
Au fugit cei ce aveau
Dorul sfânt de libertate
Şi de ţara ce-o iubeau.

Şi cum de atunci într'una
Domnii s'au tot perindat,
Codrul, în român, un frate
De la Domnu-a căpătat.

De aceea întreg codrul
Tatei îi e drag nespus,
Frate blând cu umbră deasă
Ce prin foşnete i-a spus

Alinări dar şi poveţe
Iar la luptă grea, îndemn.
Sub măreaţa lui coroană,
N'aştepta decât un semn...

Eu vorbesc, aşa, într'una,
Puii mamei, pui iubiţi,
Somnul v'a furat de-acuma,
E mai bine că dormiţi.

Să vă aibe Domnu'n pază,
Să ajungeţi mari, voinici,
Că-s aşa de multe lucruri
De'ndreptat astăzi aici.

Şi de'n lumea asta încă
Tot stăpâni alţii vor fi,
Dragii mamei, eu pe lume
Doar atâta aş dori:

Să n'aveţi răgaz o clipă
Şi să n'aveţi sărbători
Până noi, astăzi învinşii,
Nu vom fi învingători.

10 Ianuarie 1955, Timişoara.

CÂNTECUL ROBILOR

Din piesa de teatru în versuri: Basm Ţărănesc

Noi purtăm blestem greu ca să fim
Azi străini de ce-avem şi iubim
Şi'n coşmar nesfârşit, tot mereu
Noi robim şi'ndurăm jugul greu.

De ar fi ca să ştim că murim,
Spre stăpân nu'ndrăznim să privim,
Nu-i permis să gândim c'am putea
Alt noroc şi alt trai a avea.

Noi trudim umiliţi, zi de zi,
Altfel nu, ne-a fost scris, nu va fi.
Tu despot, cu de-a sila ne du,
Să gândim tu nu vrei, ne spui nu.

Ne vrei robi, să căznim până'n veci
Şi'n bătăi şi dureri ne încerci.
Râzi de noi cât vei vrea şi cât poţi,
Zi-ne răi, zi-ne proşti, zi-ne hoţi.

Ceas de ceas, ne dai bici, ca în cai.
Biciul e un simbol şi tu-l ai.
Urgisiţi sângerăm, e-un război
Cu cei mulţi, cei săraci şi cei goi.

Râzi mereu că noi nu, nu'ndrăznim
Un alt trai pentru noi să dorim.
Dai din bici, tu ne vrei sclavi să fim
Fără drept nici măcar să vorbim.

Dai în noi, dai mereu, dai în toţi.
Dai cu foc, ne'ncetat, dai cât poţi,
Dar curând, nu ştiu când, într'o zi,
Când te-aştepţi mai puţin, ne'om trezi.

10 Ianuarie 1955, Timişoara.

RIDICĂ IAR PRIVIREA

Ţi-ai aplecat privirea şi ploapele uşor.
Căzu azi noapte bruma. Vezi florile cum mor?
Sub gene, stropi de rouă încep să strălucească.
Ce gânduri te'ntristară şi par să te muncească?

Ţi-e buza tremurândă. Şi frunzele au prins
Să tremure şi ele, apoi încet a nins
Culori ce curcubeul, gelos că nu le are
El, a jurat, de astăzi, că nici nu mai apare
Pe cerul ce în ochi-ţi cândva s'a odihnit
Şi s'a ascuns s'arate cât este de mâhnit.

Ţi-ai ridicat privirea. Senin creşte din ceaţă,
De catifea e bruma ce s'a născut în ghiaţă.
O frunză purpurie de tine s'a lovit.
A fost o sărutare trimisă şi-a sosit,
O caldă mângâiere sau poate însuşi dorul
De casa de pe coastă şi crângul cu izvorul.

De ce te temi? Tu uită clipa ce s'a'nvrăjbit.
Ne ai pe noi alături, acei ce i-ai iubit.
Ţi-e calea larg deschisă şi tu mă ai pe mine.
Zâmbeşte printre lacrimi sau şterge-le mai bine.

5 Octombrie 1955, Bucureşti.

TOAMNĂ DIN TRECUT

Toamna a sosit bogată
Şi în roade şi'n culori
De îţi pare uneori
Că'ntorci fila'ncondeiată
Unei cărţi numai minune
Care a'nceput a spune:

E aici mănoasa toamnă,
Poamele s'au pârguit
Însă codru-i ruginit
Da-i frumos şi te îndeamnă,
Până vine ger sau moină,
Să îţi cânte iar o doină.

Sus pe deal, pe rând de vie,
Câte-o fată şi un moş
Au umplut iute un coş
Plin cu poamă brumărie
Ce flăcăii, mulţi la număr,
Către teasc îl duc pe umăr.

Din livadă, câte două,
Fete mândre au purtat,
Ca să umple ne'ncetat,
Lăzi cu roade şi cu rouă
Ce în soare se răsfaţă
Că primesc o nouă faţă.

Râd flăcăii, râd şi fete,
Râd şi babe şi moşnegi,
Râd acum sate întregi
Şi-au pornit să se desfete
Şi din munca lor pe glie
Curge rod şi bucurie.

7 Octombrie 1955, Bucureşti.

REVOLTĂ

Eu n'am ştiut ce e răgaz,
Doar truda mare pe drept mic
Şi-am dus-o'n foame şi necaz,
Cu mai nimic.

Şi-atunci când eu am flămânzit,
Pe tine te-am îndestulat
Iar când în locu-ţi m'au lovit
Tu n'ai aflat.

Acum ai început să vezi
Şi-mi ceri mereu ceva să-ţi spun,
Cum să m'ajuţi, în ce să crezi.
Zi! La ce bun?

Dacă ajungi cumva să poţi,
În lumea ce m'a chinuit,
Ca să striveşti pe răi şi hoţi,
Am biruit.

De n'oi putea, mai bine taci
Şi pace dă-i lui Dumnezeu,
N'o fi nici El cu cei săraci,
Copilul meu.

25 Mai 1956, Bucureşti

CE DORIM

Tu prunc plăpând care nu ştii
Nici în picioare să te ţii
Şi mâinile atât de mici
De-abia de poţi să le ridici.

Şi tu ce-ai reuşit cu greu
Să urci departe al tău zmeu
Şi care'n joacă meşter eşti
Noi bucurii să născoceşti.

Iar tu ce-ai învăţat în cărţi
Că'ntregul are mii de părţi
Şi-ai început să preţuieşti
Ce'n jurul tău astăzi iubeşti,

Voi toţi acei, cei tineri azi,
Să creşteţi mari ca nişte brazi,
Viteji şi drepţi. Neosteniţi
În faţa vieţii voi să fiţi.

Şi ce noi azi n'am isprăvit
Sau n'am făcut, sau zăbovit,
Mâine prin voi să reuşim
Să se'mplinească ce dorim.

25 Mai 1956, Bucureşti.

NOPŢI ALBE

Noaptea s'a întins înceată
Şi-ajungând până la noi
Lăsă ploaia să răzbată
Adâncindu-se'n noroi.

E o linişte deplină
Într'un cadru uniform.
Eu, uitat lâgă-o lumină,
Meditez când alţii dorm.

Şi fără să vreau, de-odată,
M'am pornit ca surda'n joc
Pe hârtia fără pată
Să alunec al meu toc.

Doamne! Mare ţi-e grădina!
Şi m'am pomenit în ea
Făr' să ştiu care mi-e vina
Că-s o buruiană rea

Ce îi place vers, cântare.
Nu Tu din adânc abis
Ai adus la fiecare
Dragoste şi dor şi vis?

Şi tot Tu ai dat cărare
Ori mai multe, ori deloc,
Aducând în gând mirare
Pentru-o faptă sau un loc.

Doamne, dă-mi iar somnul dulce,
Lumânări vor arde'n şir,
Las' poeţii să se culce
Tu zâmbind că eu mă mir.

26 Mai 1956, Bucureşti.

URSIRE

Cupidoni în cete,
Cu nori de săgeţi,
Să mi te săgete
De te mai răsfeţi.

Noaptea cât va ţine,
În visuri mereu,
Să mă vezi pe mine
Şi tot chipul meu.

Când vorbeşti, anume,
Fără să doreşti,
Spunând al meu nume
Să te pomeneşti.

Pe drumu-ţi într'una
În jur să priveşti
Sperând că pe vre-una
Din străzi să-mi zâmbeşti.

Când nu sunt cu tine
Să nu-ţi afli loc,
Să nu-ţi meargă bine,
Să nu ai noroc

Şi orice ai face
Atât să-ţi doreşti,
Doar mie a-mi place
Şi...să mă iubeşti.

21 Iulie 1956, Bucureşti.

DE CE?

Când ai un păr ebenin
Şi ochii smaralde curate,
De ce uşorul suspin
Te poartă atât de departe?

De ce când ochii ţi-s trişti
Şi buza ţi-o muşti pân'la sânge
Să creadă lumea, insişti,
Că n'ai de nimic a te plânge?

De ce când genele prind
Pe ele încet să adune
Fărâme, stropi strălucind,
O vorbă tu nu ai a spune?

De ce când tristă de tot
Te-ascunzi de o lume întreagă
Să fiu cu tine nu pot,
Să îţi spun cât îmi eşti de dragă?

12 Iulie 1956, Bucureşti.

STĂPÂNE

Stăpâne, ţie mă închin
Dar am vărsat atât venin
De câte bice-ai numărat
Că eu şi-ai mei ne-am săturat.

Întrebi de ce nu te iubesc?
Ce-ţi pasă? N'am să mai cârtesc
Şi nu mai cer din tot ce ai
Decât o mână de mălai.

Nu te mira, eu sunt deprins
De veacuri să tot fiu învins,
Luat în râs şi biciuit
Şi cu căminul pustiit.

Sunt învăţat să flămânzesc,
Mereu să rabd, să nu doresc
Şi biciul, lanţul, jugul, da!
Ele-au rămas treimea mea.

Într'una de te ocolesc,
De rău în schimb nu te vorbesc
Că vina o port numai eu
Şi toate sunt păcatul meu.

Când tu flămând mi-ai plâns în prag,
În casă te-am poftit cu drag,
Te-am ospătat şi ocrotit.
Păreai blajin, păreai cinstit

Şi cum erai desculţ şi gol
Şi mi-ai cerut doar un obol,
Ţi-am dat opinci, ţi-am dat cojoc
Şi-am pus să ardă'n vatră foc.

Dar fiindcă-am zis că nu mă plâng,
Te las să crezi că sunt nătâng.
Nu mai găsesc în vorbe rost,
Ziua de ieri s'a dus, a fost.

Dar azi când stau şi mă gândesc,
Stăpâne, eu îţi mulţumesc
Că biciul tău când m'a lovit
Cu-atâta sete, m'a răzbit

Şi lanţ în veşnic zăngănit
Mă ţine treaz necontenit
Iar jugul ce l-am tot purtat
M'a'nzdrăvenit şi îndreptat.

Ce mai aştept nici eu nu ştiu
Dar fără de păcat să fiu,
În faţă'n miez de zi, îţi spun:
Ajunge! Nu mă mai supun

Şi nu mai vreau puţin mălai.
Cât mi-ai luat, atât să-mi dai
Dar cum m'am prins să nu cârtesc
Aşa şi fac, însă lovesc.

De ai să poţi să mă răpui,
Norocul tău, pagubă nu-i,
Doar mortul este lecuit
De toate câte şi-a dorit.

Atâta însă cât trăiesc
Am să tot lupt să biruiesc
Iar tu robeşte dacă vrei
Dar nu eu şi copiii mei.

30 Septembrie 1956, Bucureşti.

PRIMĂVARĂ

O copilă zâmbitoare,
Cu năframă de smarald,
Zbor îşi ia, cu zâmbet cald,
Pe-a zăpezilor cărare.

Şi omătul se destramă
Sub uşorul pas al ei
Iar sfioşii ghiocei
Să răsară se îndeamnă

Că din urmă vin puzderii
De brânduşe şi-alte flori
Care sunt de multe ori
Chiar surâsul primăverii.

Soarele răcit de iarnă
S'a aprins şi s'a'ncălzit
Şi din cerul limpezit
Unduiri de aur toarnă.

Doar atunci, surâzătoare,
Primăvara-a risipit,
Cât abea doar ai clipit,
Un sân plin de lăcrămioare

Ce în noapte, luna plină
Le transformă'n umbre mici.
Parcă sunt nişte pitici
Care umblă prin grădină.

Şi din nou în primăvară
Totu-i mugur, frunze, flori,
Şipot, zumzet şi culori
În întreaga noastră ţară.

22 Martie 1957, Bucureşti.

PRIMĂVARA

Cu mii de flori îşi ţese, în raze calde, rochii.
Cerul senin, albastru, i-a fost să-i fie ochii.
În cale-i se aşterne covor de catifea
Ce sta ascuns de iarnă sub blana ei de nea.

Surâzătoare trece. Atât! Căci nu se ştie,
Oricât ai vrea să afli, în ce zi o să vie.
Că va sosi eşti sigur, aştepţi cu dor nespus
Dar trece-atât de iute că-o vezi doar când s'a dus.

18 Mai 1957, Bucureşti.

FLORI DE MAC

Flori de mac ce-aţi răsărit printre holde mişcătoare
Pline'n rod şi aurii sau la capăt de răzoare.
Voi ce sunteţi? Însuşi focul Preacerescului Părinte?
Stropi de sânge sau simbolul dragostei care te minte?

Maci ce ridicaţi potir în dorinţi nerăbdătoare
Să culegeţi şi sorbiţi bogăţiile din soare,
Pentru ce mi-aţineţi calea? În solie vă trimete
Să mă amăgiţi cu farmec, cine, înfocate pete?

Flori de mac, cunoaşteţi voi, ce este iubirea oare?
Priviţi spicele de grâu cu bob tare ce nu moare.
Voi zâmbiţi dintr'o cosiţă sau cunună'mpurpurată
Sau priviţi plini de ispită aninaţi pe-un sân de fată.

Macilor, împrăştiaţi pe la margini de cărare,
Voi curând vă ofiliţi după prima sărutare.
Dar în scurta voastră viaţă dintr'o holdă aurie,
Vă întindeţi stăpânirea peste dealuri şi câmpie.

18 Iunie 1957, Galaţi.

BRĂDUŢ IUBIT

O brăduţ, brăduţ iubit,
Din păduri umbroase,
Ai sosit împodobit
Pe zile geroase.

De un an te-aştept să vii,
Bradule de munte,
Încărcat cu jucării
Şi lumini mărunte.

Vesel şi stufos cum eşti,
Verde'ntotdeauna,
Voia bună ne-o vesteşti
Când se'ncheie luna

Îar din munte când cobori
Şi ajungi la mine,
Zilele sunt sărbători
Pentru orişicine.

O brăduţ, brăduţ iubit,
Din păduri umbroase,
Ai sosit împodobit
Pe zile geroase.

Decembrie 1957, Bucureşti.

BRAVO BIRJAR!

Ai adormit ca ciora'n par
Stând sus pe capra ta, birjar,
Iar calul tău ca un schelet,
Pune'ntrebarea lui Hamlet.

Doamne, ce bine ar fi fost
De nu-ţi mergea atât de prost.
Un Don Quijote eşti biet birjar
Visând un cal cu nări de jar

Iar cu jobene, domni bogaţi
Cu sevitori şi cu argaţi.
Acuma dormi stând zgribulit,
Eşti şi flămând şi biruit.

Nici o scăpare nu mai vezi
Şi nici nu ştii ce să mai crezi.
Ai tresărit? Pocneşti din bici?
Mână-ţi mârţoaga pe aici.

Dacă urăşti motor, maşini,
Nu e nimic, nu-ţi caut vini
Dar ce-ai rămas aşa de grav?
Te-ai hotărât să fii zugrav?

Bravo birjar! Nu te-ai lăsat.
Eşti un viteaz adevărat.
Tu te-ai învins şi-ai biruit.
Eşti tare de ne'nchipuit.

Porneşte birja ta acum,
Eu îţi plătesc ultimul drum
Şi ca să faci odăi de nea,
Îţi cumpăr prima bidinea.

2 Martie 1958, Roman.

NU REGRETA

Nu regreta ceea ce-ai dat,
Ar fi ruşine şi păcat.
Dacă tu simţi că ştii ce vrei,
Uită de legi, înfruntă zei.

Dacă te temi, atuncea flori
Te-or mângâia adeseori
Iar lacrimi, capul tău plecat,
Vor fi alin neîncetat.

Dar când va fi să hotărăşti,
Să nu aştepţi îndemn sau veşti,
Răstoarnă stânci şi munţii grei
Şi vei obţine tot ce vrei.

Martie 1959, Bucureşti.

IARTĂ

Nu-i poiană, nu e floare,
Nu sunt zori nici sărbătoare,
Nu-i senin, soare sau stele
Ca să nu te'ntreci cu ele.

Nu e vis, nu-i gând, nu-i bine,
Ţie să nu ţi se'nchine
Şi-amărât, plin de căinţă,
Mă scufund în neputinţă.

Stângăcia mea o iartă
Că în dar şi nici în artă
N'o să afli niciodată
Dragostea care ţi-e dată.

26 Iunie 1959, Bucureşti.

CERŞETORUL

Taducere din
M.Lermontov

La sfânta mânăstire'n poartă,
De foame, sete, gârbovit
Şi de cât a'ndurat în soartă,
Un cerşetor a poposit.

Umil şi cu privirea stinsă
Cerşea, de suferinţi răpus
Dar cineva în mâna'ntinsă,
Râzând de el, o piatră-a pus.

Aşa şi eu în disperare
Am plâns şi veşnic te-am rugat
Dar tu cu-a ta ne'nduplecare,
M'ai amăgit şi alungat.

2 Decembrie 1948, Bucureşti.

CÂNTECE

DESPĂRŢIRE

Drum bun, drum bun iubitul meu,
În urma ta rămân doar eu
Dar să-ai în minte ce-ai lăsat
Departe'n urmă într'un sat.

Să nu mă uiţi. Când vei vedea
Câmpul întreg numai de nea
Să te gândeşti atunci mereu,
Iubitule, la chipul meu.

Când vei privi cerul senin
Să-ţi aminteşti de un cămin
Şi de doi ochi care trişti vor
Să-şi ţină strălucirea lor.

De vei vedea un soare-apus,
Tu nu uita, unde eşti dus,
Că buzele-mi, aprins bujor,
Mereu se strâng de al tău dor.

Iar când un foc în calea ta
Te va'ncălzi, tu nu uita
Că dragostea ce ai aprins
Nici chiar o clipă nu s'a stins.

Şi caută cât de curând,
Te vadă ochii'n primul rând,
Iar gura mea, pe înserări,
Să-ţi spună toate'n sărutări.

26 Septembrie 1951, Bucureşti.

O SĂRUTARE

M'ai certat că zice satul
Tot ce nu-i adevărat.
Ce pot spune? Vinovatul
E acel ce ne-a lăsat

Tinereţea cea frumoasă,
Eu cel gata la iubit
Iar tu mândră şi sfioasă
Ce odată mi-ai zâmbit.

Ţi-am cerut o sărutare,
Satul spună ce o vrea
Chiar de-ar fi şi'n gura mare
Însă doar pe seama mea.

Pe a ta, ferească sfântul,
Eu sunt aprig la ocări
C'amuţeşte chiar şi vântul...
Dor îmi e de sărutări.

3 Decembrie 1951, Dărmăneşti.

VIN' BĂDIŢĂ

Vino tu, bădiţă, rău mă arde dorul,
De când drum te poartă, nu-mi mai aflu loc,
Nu mă'ndeamnă lucrul, uitat stă fuiorul
Şi mă plâng într'una că nu am noroc.

Ai lipsit bădiţă iarăşi de la horă
Şi degeaba alţii s'au încumetat
La joc să mă'ndemne, nici că-a fost o oră
Că la mine-acasă m'am înapoiat.

Şi stând rezemată, tristă, la portiţă,
Doar în praful căii ochi-mi au privit,
Nici flori din grădină nu-mi mai plac bădiţă,
Eu numai la tine mereu m'am gândit.

Vino tu, bădiţă, rău mă arde dorul,
De când drum te poartă, nu-mi mai aflu loc,
Nu mă'ndeamnă lucrul, uitat stă fuiorul
Şi mă plâng într'una că nu am noroc.

Vino iar la horă, tu bădiţă dragă,
După Sfânta Slujbă, Duminici la rând,
Si de a mea gură o fi iar a şagă,
Tu să-mi cauţi ochii să-afli al meu gând.

Vino iar bădiţă, vino de mă strânge,
Prinde-mă în horă tare de mijloc,
Teamă să nu-ţi fie că nu se va frânge,
Chiar dacă iubirea-ţi e plină de foc.

Vino tu, bădiţă, rău mă arde dorul,
De când drum te poartă, nu-mi mai aflu loc,
Nu mă'ndeamnă lucrul, uitat stă fuiorul
Şi mă plâng într'una că nu am noroc.

8 Aprilie 1952, Bucureşti.

SPOVEDANIE PE NOTE

Cu fapta n'am greşit părinte.
Cu vorba uneori greşesc
Poate când spun că îl iubesc
Şi că îl port mereu în minte.

De ce când mă ştiu fără vină
Să fie oare cu păcat,
Din gând că nu l-am alungat
Şi că-l aştept seara'n grădină?

Mult îmi e drag, să fie oare
Un gând curat, nevinovat,
În faţa Cerului păcat
Iar eu cu-o vină atât de mare?

Cu fapta n'am greşit părinte.
Cu vorba uneori greşesc
Poate când spun că îl iubesc
Şi că îl port mereu în minte.

30 Martie 1953, Bucureşti.

CÂNTECUL PÂNDARULUI

Ochii, gura şi-o sprânceană,
Ca din basm de Cosânzeană.
Ochi senini şi gura fragă,
Doamne, tare mai mi-i dragă.
Şi sunt mulţi care-au pândit
Ca să-mi fure ce-am iubit
Dar ei nici nu au habar
Că eu le-am şi pus pândar.

Ochi de ape'nvolburate,
Ochi ca apele curate,
E pândarul foc şi pară
De priviţi chiar într'o doară
În alţi ochi ca'n ochii lui,
În ochii pândarului,
Cu acel surâs sfios
Ce-i atât de mângâios.

Fragă gură, dulce fragă,
Să iei seama gură dragă,
Râzi cât vrei şi-apoi vorbeşte
Dar pe mine mă iubeşte.
Altuia să nu îi spui
Un cuvânt. Pândarului
Îi şopteşte ori ce-ai vrut
Şi-apoi dă-i şi un sărut.

31 Mai 1953, Bucureşti.

TE AŞTEPT

Te-aştept şi tare nu-i uşor
Că-s singură şi fără tine
Nimic nu-i bun, nimic nu-i bine
Şi nici să dorm noaptea nu-mi vine,
De-atâta dor.

Iubitul meu, te-aştept că tu
Paşii mi-i porţi ca o lumină
De dor şi drag care se'mbină
Şi chiar de îmi găseşti vre-o vină,
Să nu spui nu.

Nu mă uita. Eu te aştept
Cu drag nespus ca'ntotdeauna
Şi-atuncea când răsare luna
Ajung să plâng, aşa de una,
Şi nu e drept.

Iubitul meu, te-aştept şi'n gând
Ochii îmi fug prin zări senine
Şi căutând, zboară suspine
Să te aducă lângă mine,
Cât mai curând.

20 Iunie 1953, Bucureşti.

NUMAI LELEA

Din doine de dragoste

Mă suii în deal pe cale
Şi privii de-acolo'n vale.
Toate plugurile ară
Doar al meu şade din vară.

Frunză verde de berbuncă,
Coborîi atunci în luncă
Vrând să tai din ea nuiele
Dar văzui doar viorele.

Am uitat de arătură,
De treabă, de gard, de şură,
Mândrei îi strâng viorele
Să-mi dea gura pentru ele.

*

Frunză mică şi lucioasă,
Puica neichii cea sfioasă,
Potoleşte-mi surioară
Focul de la inimioară.

Focul meu când se aprinde
Întreg satul nu-l mai stinge,
Nici ploaia, nici Ialomiţa,
Numai lelea cu guriţa.

18 Martie 1956, Bucureşti.

CÂNTEC DE LA ŢARĂ

Numai gura dumisale
Scosu-m'a acum în cale
Şi de-alung ochii îi mâi
După mândra mea dintâi.

Numai gura ei ca mierea,
Mi-a vândut toată averea,
De-am rămas sărac lipit
Dar de dor nepotolit.

Numai gura dumisale
M'a făcut s'o iau spre vale.
Frunză verde de dezmierd,
Acum n'am ce să mai pierd,

Ori întregul dor mi-l curmă,
Ori mă-omor până la urmă
Căci dulceaţa gurii ei
E otrava viperei.

30 Iunie 1956, Bucureşti.

CUPRINSUL

Cuvânt de lămurire 5
Românie 7
Umbrar 9
Parfum de grâu 10
Aveam câmpii 11
Înfruntare 12
Necazul meu 14
Două stindarde 15
Sunt două lumi 17
Se duc stejarii 19
Din tren 20
Toamnă târzie 21
Al nostru val 22
Împăcare 23
Închinare 26
Acelaşi dor 27
Legea legii 28
Râd acuma 29
Dureri 30
Bate vântul 31
Tot mai departe 32
Aş dori 33
Degeaba 34
Crăciun 35
Astăzi 36
Fire de păianjen 37
Mândrei mele 38
Parfum suav 39
Iubita mea 40
Din cele ce mi-ai dat 41
Şi totuşi 42
Cântec de iubire 43
Mână în mână 44
Ceasul din urmă 46
Toamnă rece 47
Noaptea târziu 48
Aş vrea 49
Îmi sunt buzele uscate 50
Fulgi molcomi 51
Singur 52
Neîmpăcat 53
Uitat în drum 54
E din nou Mai 54
Până apune luna 56
Ochi verzi 56

Plouă 57
Lucifer 57
Variantă 58
Plouă (Variantă) 63
Aşa a fost 64
Ochii tăi 64
Frumoasa mea 65
Atunci 66
Stăpâne bun 67
Tu ştii 68
Moş Crăciun 69
Tu ştii ce-i dorul? 70
Mâhnire 71
Codrul 71
Cântecul robilor 72
Ridică iar privirea 75
Toamnă din trecut 76
Revoltă 77
Ce dorim 78
Nopţi albe 79
Ursire 80
Dece? 81
Stăpâne 82
Primăvară 82
Primăvara 85
Flori de mac 86
Brăduţ iubit 86
Bravo birjar 87
Nu regreta 88
Iartă 89
Cerşetorul 89
Despărţire 90
O sărutare 92
Vin' bădiţă 93
Spovedanie pe note 94
Cântecul pândarului 95
Te aştept 96
Numai lelea 97
Cântec de la ţară 98
Cuprinsul 99

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

Bun de tipar 05.06.1993. Apărut 1993.
Coli de tipar 6,5.
Comanda nr. 224.
Culesul şi tiparul executate la Tipografia
"METROPOL"
Tiraj 500 exemplare.

ISBN 973 - 562 - 013 - 8